

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 654

1ER DE JULIOL DEL 2009

PREU: 2 €

C I U T A T

És en Massià Galmés de can Mas-sià Mec. Son pare de Petra, sa mare de Sant Joan. Fa feina a La Mútua Balear de prevenció de riscos. 678 072 169

En Miquel i n' Antònia acaben d'o-brir la Cafeteria Mites al carrer del General Ricard Ortega,56 de Ciutat. Amb la cervesa serveixen una tapa. El menú val 7'50 euróns. 971076299

Fa 28 anys que na Pilar Gil, sa filla Anna i sa neta Sandra regenten el Comercial Satel·lit TV al carrer Benet Pons i Fàbregues, 6 de Ciutat. Adapten antenes col·lectives TDT. 971 241 733

BINIALI

En Valentí és escultor i na Kateri-na ven les estàtues. Viuen al car-rer pau,10 de Binialí. 692 587 301

Televisió / Ràdio Lucy de Dallas (19/06/2009)

Les “infidels” s'escalfen

La sèrie *Infidels*, que cada dijous al vespre s'emet a TV3, s'està escalfant. En Peter, el xicot propietari de na Joana, ha resultat ser una antiga estrella porno nord-americana, que ha iniciat una nova vida a Barcelona. El moralisme de na Joana resulta gairebé pre-constitucional. N'Arlet i na Dani segueixen escalfant a ritme lésbic la sèrie. Na Montse Guallart i el seu nuvi son detinguts per fer sexe a una casa modernista aparentment abandonada. Bé, a veure si s'animen i comencen a ensenyar sexe explícit, no?

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*Elogi de la transgressió*.

La nena afroamericana Odetta Holmes (Alabama, 1930 - Nova York, 2008) viatjava en tren l'any 1937 cap a Los Angeles amb la seva mare, que acabava d'enviduar, quan un ferroviari va entrar en el vagó i va obligar els negres a sortir-ne. Així mateix, el noi afroamericà Tommie Smith explica que a la Califòrnia de 1950 els negres eren percebuts com gent de segona categoria: «No podem caminar per la mateixa vorera que els blancs. Tampoc podem compartir els serveis públics. Hi havia lavabos per a blancs, molt

nets, i per a negres, molt bruts. No hi havia igualtat en cap sentit» (*El País*, 4-2-08).

Per la seva condició ètnica, tant Odetta com Tommie han passat molta por en el decurs de la seva vida. Però no van dubtar en més d'una ocasió a obrir-se camí a través de la por. Això els va obligar a penetrar en un terreny incert, però de motius no els en mancaven vivint en una Amèrica segregacionista. Smith diu «No teníem res, així que en la meua vida no he tingut altre possibilitat que lluitar (...) La meua fortalesa ve del meu origen».

Odetta Holmes (o Gordon, potser el seu cognom de casada) esdevindrà un clam en defensa dels drets civils per mitjà de la música folk, espiritual negra, gospel, blues: «Allà

hi havia ràbia, la fúria, la frustració», apunta Idoia Noain, periodista (*El Periódico*, 4-12-08). I és que aquesta gargamel·la prodigiosa va contribuir a fer renéixer el folk americà dels anys 60 amb cançons tradicionals de treballadors, esclaus, presoners i mestresses de casa arribades dels estats del sud: «on uns sentien cançons d'esclavitud, Odetta sentia himnes d'alliberament (...) Odetta transforma en éssers vius les cançons», sosté Noain. Per la seva part, Tommie Smith fou un dels dos afroamericans que, des del pòdium guanyador de l'or olímpic en els 200 metres de Mèxic 1968, va saludar amb el puny alçat i enfundat en un guant negre. La imatge d'aquella mà tancada, en plena cerimònia dels jocs, va donar la

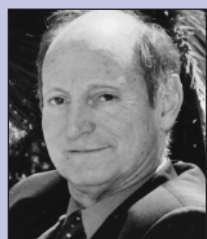
volta al món i ha esdevingut el símbol del poder negre: «Vaig veure tantes injustícies que no podia quedar-me sense fer res» (*El País*, 4-12-08).

Només és digne aquell que s'indigna davant l'arbitrarietat. A més d'indignar-se, ambdós afroamericans van passar a l'acció de forma organitzada. És així quan la indignació esdevé valor transformador. Disposar de prou valor és una competència a l'abast de qualsevol humà. En el moment que el vas exercir, queden activats certs àmbits personals que teníem endormiscats. I t'adones que ets capaç de tenir el valor suficient.

Peraixò és interessant la negativa de Marc Belzunces, objector de consciència a Espanya, a presentar-se en una mesa electoral, a la qual fou designat el

9-3-08 arran d'una convocatòria estatal. Belzunces, que es declara independentista i socialment compromès, diu que no s'ha d'entendre com «una desentensacapa la meua societat, la catalana. Si fossin unes eleccions nacionals o municipals, col·laboraria com a ciutadà. No reconec com a personalitat, la meua dignitat, la meua moral (...) sent a més un acte públic degradant i humiliant i un maltractament psicològic». Afegeix que ni la coerció ni una multa «em farà complir cap mena de citació com la que m'obliga a declarar, per la qual cosa aquests mecanismes perden el seu valor (...) no tinc cap més opció que acceptar les conseqüències derivades del que em dicta la meua consciència».

Altres voltes, ens pugem el llum

PERE FELIP I BUADES

L'11 de juliol, tornen a pujar les tarifes elèctriques. Se diu que un 3%, a afegir al 3'5% de gener, que per a molts encara fou major. L'any passat ja pujaren dues vegades les tarifes. I segons el pacte de Govern amb les elèctriques les tarifes seguiran augmentant fins el 2013. En total, l'augment potser s'acosti al 50%.

És un greu atac a les famílies treballadores, i també a la majoria de la població. Fa pujar les costes dels autònoms, de les pimes i de quasi totes les empreses, agreujant la crisi.

Per què és que el Govern fa aquest pacte amb les elèctriques?

Perquè se sotmet a les exigències de la Comissió Europea a fi que les tarifes repercutixin als suposats costos del consumidor. Quins costos?

El govern Aznar-Rato feu un gran regal a les elèctriques: les reconegué uns costos elevadíssims i ficticis, i se comprometé a pagar-los la diferència entre aquets costos i les tarifes que cobraven al consumidor. Per exemple, se suposa un cost fabulós a la electricitat produïda amb aigua pública

gratuïta i salts d'aigua pagats per l'Estat fa 50 anys. O la produïda per centrals nuclears superamortitzades com la de Garonja.

An'això s'afegeixen els darrers anys les primes a les energies renovables, promogudes per la UE com un nou impuls a l'especulació: empreses com Iberdrola Renovables són estrelles en les borses. Creixen com a bolets els "horts solars". El 2008 l'Estat ha pagat com a prima per les renovables 3.300 milions d'euró.

El "dèficit tarifari" així calculat fins el 2008, uns 10.000 milions d'euró.

Aquesta cosa ha estat la base de l'especulació en les accions d'Endesa, d'Iberdrola, de la Unió Fenosa en els darrers anys.

El govern d'en Zapatero no trenquen el tracte de n'Aznar amb les elèctriques, per no foradar la bombolla especulativa. Sols tractaren de retallar el volum del suposat "dèficit". Per exemple, els descomptaren allò que l'Estat paga per les emissions de CO2 en funció del tractat de Kyoto.

Ara, el ministre Sebastian accepta pràcticament totes les exigències

de les elèctriques.

Els 10.000 milions de suposat dèficit se transformen en títols avalats per l'Estat.

-El Govern deroga el decret-llei de 2007 que descomptava a les elèctriques el cost de les emissions de CO2.

- Se reconeix fins el 2013 un dèficit addicional de 9.500 milions més.

L'augment de tarifes seria demolidor per els treballadors i per el país. Com fulla de parra, se cobreix amb una tarifa reduïda per alguns pensionistes, famílies nombroses, famílies amb tots els membres a l'atur. Però aquesta rebaixa la pagaran en part la resta de consumidors.

És un saqueig de la majoria per tal d'alimentar l'especulació. Els grans accionistes de les elèctriques no són sols els bancs, sinó, en primer lloc, els fons d'inversió nord-americans.

Per a defensar a la majoria i reactivar l'economia cal nacionalitzar sense indemnització tot el sector elèctric. Això és una política socialista. És allò que les organitzacions dels treballadors han de reclamar i que poden aconseguir.

Estau d'acord?

Que els INDEPENDENTISTES necessitem un líder?... que demanem al 10.000 de BRUSSEL·LES i associacions afines que organitzen un acte per proclamar un o uns líders conjunts? que no miréssim si són d'esquerra o de dreta? si són ja líders o ho voldrien ser? que en quan estigui el partit format aportaríem tots el nostre granet d'arena? Ara doncs, el primer és la unió dels líders, després el nostre...però...i si fracassa això, que proposem? TOTS som responsables d'això.

Josep Casalta

Mesclant política i esport:

La música i l'esport, amb la religió, la llengua i la història, són els centres motors principals de consciència nacional. Tot poder colonial allò que més intentarà és arrabassar aquestes àrees a la consciència autòctona -folkloritzant-les o silenciant-les i substituint-les per música colonial i estrangera per alienar-les en favor del poder ocupant estranger

<http://www.racocatala.cat/noticia/mesclant-politica-i-esport-ii>

PERE FELIP I BUADES

Darrera les eleccions al fals “parlament” europeu, sense poder tapar l'enorme abstenció, el Govern i altres dirigents parlen d'“una marea de la dreta, un increment de les expressions més repugnants del passat europeu, com és el repunt d'alguns partits xenòfobs, partits polítics d'extrema dreta”, en paraules de Cándido Méndez.

L'enorme abstenció. Allò més destacat dels resultats és l'abstenció. La participació no ha arribat al 43% (2'5 punts menys que el 2005) sols en 8 països dels 27, la participació supera el 50%. I entre ells dos, Bèlgica i Luxemburg, on el vot és obligatori. En 11 països la participació no arribà al 40%, en 6 no arribà al 20%. Bat el record Eslovàquia, amb un 19'64%.

La fenomenal abstenció posa en evidència una desconfiança i un rebuig generalitzat a la Unió Europea, a les seves polítiques i a les seves institucions, que no troba expressió política a través del vot a cap candidatura de les organitzacions amb base de masses.

En Zapatero se declara satisfet de que el 50 eurodiputats elegits a l'Estat espanyol són tots partidaris de la Unió Europea. Els

ciutadans no són tots partidaris de la Unió Europea, no se senten representats per aquesta posició única a favor de la UE. Aquest divorci ja s'expressà en el referèndum sobre l'anomenada Constitució Europea.

Dins de la unió Europea, on governen institucions que ningú elegix i que no respon davant els ciutadans, com la Comissió Europea, el Banc Central, el Tribunal Superior de justícia, l'únic paper que te l'anomenat “parlament” (que no te cap dels poders i atribucions d'un autèntic parlament) és el de donar una aparença democràtica a la UE. Amb una participació del 43% l'intent queda més que malmenat.

Els resultats del 7 de juny de 2009 estenen a tot Europa el NO a la “Constitució Europea” dels pobles francès i holandès el maig-juny de 2005, el No del poble irlandès al tractat de Lisboa el juny de 2008.

L'abstenció expressa un rebuig. La massiva abstenció és un rebuig a tots els governs i partits institucionals que s'han sotmesos servilment, contra la voluntat dels seus pobles, a les exigències d'esfondrament de la indústria, del l'agricultura, dels serveis públics, exigències dictades per la Unió Europea en benefici dels banquers i dels espec-

uladors. Des de l'Est a l'Oest i del Nord al Sud, és el mateix rebuig: el dels obrers de Gdansk que lluiten contra el tancament de les seves drassanes, el dels treballadors de la Opel a Alemanys i de Caterpillar a França que se mobilitzen contra els plans d'acomiadament, el dels treballadors de l'Estat espanyol que s'enfronten amb por i indignació a l'onada d'EREs, acomiadaments i desnonaments, el dels camperols búlgars, espanyols i francesos...

Amb la seva negativa a avalar amb el seu vot les institucions de la UE, els treballadors han manifestat el seu rebuig als “plans de rescat”, coordinats en el quadre de la Unió Europea, que lliuren centenars de milions d'euros a fi que se recuperin els especuladors financers enfonsats, el seu rebuig a les directives que privatitzen els serveis públics i prohibeixen tota intervenció de l'Estat per tal d'impedir els tancaments d'empreses, les *deslocalitzacions*, per a defensar els llocs de feina amenaçats, el seu rebuig a la integració dels sindicats en els plats de la UE, integració que les autoritats de Brussel·les volen imposar a les organitzacions sindicals a fi que acompanyin els plans d'acomiadaments.

La “pujada de la dreta”. La premsa parla d'un “gir a la

dreta”, de pujada dels “conservadors” i la caiguda dels partits socialdemòcrates. Una afirmació més que discutible

En la majoria dels països, els que han baixat han estat els partits al govern. És el cas de la Gran Bretanya, d'Irlanda (on pugen els laboristes i el Sinn Féinn, de Grècia (on puja el Pasok, de l'Estat espanyol, d'Alemanya (on baixen els dos partits al govern)... A França parlen de la “victòria de Sarkozy” i del seu partit, la UMP... que no arriba al 30% dels vots, quant obtingué un 40% a les legislatives del 2007.

És l'hora de trencar amb la Unió Europea. Aquest 7 de juny, els pobles han expressat la seva voluntat d'alliberar-se de la dictadura del “lliure mercat” capitalista. Encarnat pel Banc Central Europeu, la Comissió Europea, el Tribunal de justícia Europeu, així com el seu instrument, el suposat “Parlament Europeu”.

Una voluntat s'ha expressat: la d'oposar a la anarquia d'una “construcció europea” sotmesa als apetits insaciabls dels capitalistes i dels financers pels seus Tractats fundacionals (Maastricht i Àmsterdam), una unió lliure dels pobles i nacions lliures d'Europa; la voluntat dels pobles d'Europa per recuperar la seva sobirania per tal d'im-

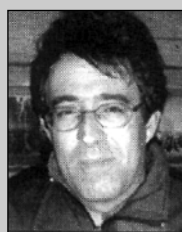
posar la prohibició dels acomiadaments a cada país, per obrir la via a la nacionalització de la banca i dels grans grups industrials, i a totes les mesures de salvació pública que exigeix la gravetat de la crisi.

L'Executiva del PSOE se fa eco d'immediat prometenent “*diàleg social*” encapçalat per Zapatero i “*obrir nous espais de diàleg en l'àmbit polític*” en particular amb els franquistes i amb totes les dretes.

Per la seva part, la Secretaria d'Internacional de CCOO pretén sotmetre el moviment obrer a les institucions de Brussel·les encara que hagi desaparegut tota aparença progressista del Parlament europeu: “*El nou parlament és pitjor que l'anterior, però cal seguir construir aliances a fi d'aconseguir majories en temes clau de la construcció europea i l'Europa Social*”

La voluntat dels treballadors cercarà obrir-se camí en la lluita de classes, i la tasca dels militants obrers conscients és donar punts de recolzament a fi que se mobilitzin les masses treballadores i imposin la seva solució a la “crisi” contra la unió Europea, cal rescatar les organitzacions aixecades pels treballadors de les xarxes de Brussel·les i de totes les forces del capital.

La xacra espanyolista al País Valencià

ANDREU SALOM I MIR

Un dels casos polítics més punyents i lamentables que s'estan donant a l'Europa comunitària és, sens dubte, el del País Valencià. La fauna política que hi ha crescut i s'hi ha anat desenvolupant en els darrers trenta anys, a l'empata d'una pseudo – democràcia d'encuny franquista, és la conseqüència inevitable d'una situació enverinada de la *res publica* que paralitza qualsevol progrés democràtic i de recuperació de

les llibertats col·lectives. Vaga de dir que, aquesta anomalia política, només és possible en un Estat espanyol que empara unes polítiques més pròpies d'una república *bananera* que d'un país modern del segle XXI.

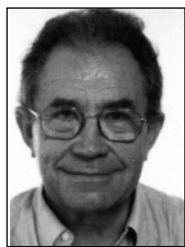
La llista dels despropòsits polítics que ha patit, i continua patint, aquest malmès país germà de ponent, de llengua i cultura catalanes, és de tal magnitud que posa el pèl de punta a tota persona raonable i amb dos dits de front. En aquest sentit, val a dir, per si algú encara no ho sospitava, que tot l'entramat va ser ordit des de Madrid, que ha procurat sem-

pre que “se notara el efecto sin que se percibiera el cuidado”. Les ànsies que té l'Estat espanyol de liquidar la catalanitat del País Valencià s'ajuntaren amb la fam de poder de la dreta valenciana, de caràcter involucionista i neo – feixista. Els resultats ja els coneixem: progressiva destrucció de la identitat valenciana, intent de genocidi lingüístic i cultural, assetjament immiseridor a Acció Cultural del País Valencià i a qualsevol entitat o organització que faci olor a catalanisme i a reivindicació de les senyes d'identitat nacional dels valencians ...

La pudor de claveguera de tot plegat és tan forta que esper-

ona encara més els grupuscles d'extrema dreta, que actuen, ara i adés, d'una manera totalment impune. L'esclat de bombes a la casa de Joan Fuster i a la seu d'Acció Cultural esdevingueren part de les celebracions extrafalleres valencianes. I el mateix passa amb les llibreries catalanes del país, casals culturals i socials de filiació nacional inequívoca – com els Casals Jaume I – i amb les seus de partits catalans – especialment d'Esquerra –, que constantment són objecte de la violència feixista. La impunitat d'aquests energúmens és total, quelcom verament increïble en un país europeu mínimament civilitzat i democràtic. Avançant la

qüestió, l'escalada de pallisses, atemptats i agressions és ara més intensa que mai, i va augmentant a mesura que augmenta la voluntat del poble valencià de continuar endavant amb la recuperació de les llibertats i del demble col·lectiu – l'assassinat, fa alguns anys, del jove independentista Guillem Agulló, fou especialment clamorosa i punyent -. Breument: cal denunciar, ara i sempre, el terrorisme espanyolista al País Valencià, així com la inhibició total, si no de suport encobert, de l'Estat espanyol. Una situació política intolerable que clama l'hora d'ésser denunciada davant les instàncies europees. Queda dit.

ALEXANDRE PINEDA I
FORTUNY

Nien la intolerància, la intransigència, i l'exclusió sistemàtica de tot allò que són incapaços d'entendre perquè fuig dels seus esquemes dogmàtics agressius, profundament nacionalistes, com han demostrat al llarg de la història.

Al garbuix polític provocat per el regne espanyol, cal planar-li cara amb tot el gruix d'arguments que ens ormeigen. Estan malbaratant les riqueses culturals de Mallorca, València i el Principat, i la de la nostra potència nuclear primera, l'economia, sumint a la classe mitjana i a la mà d'obra en la misèria certa, i cal aturar-ho. Em deixo anar per les dolces energies del pensament i tota la seva lògica a tot allò pertanyent a l'intel·lecte, o sigui el que s'anomena la noètica. Els garbulls, els embolics, només afavoreixen a l'il·legítim poder que ens subjecta, el sustenta per les seves maniobres militars, i les de la confusió. Vull caminar amb placidesa d'esperit, amb aquella espiritualitat que està molt per sobre de les contradictòries religions, per senders per més meandres que hi hagi, amb l'apaivagament de qui està acompanyat per raons compartides i en ple combat lliurat sense cap arma llencívola, sempre ompliré els camps de lla-

vors i fruits nodridors d'energies.

Em caldrà mirar amb serenor tantes maniobres per mantenir els jous i tota mena de lligams que té el poder. Ens volen espremer tot el suc, porten tres segles fent-t'ho, i en són mestres en el menesters depredadors. Malgrat aquesta realitat no ens han provocat cap rancúnia, només commiseració i el somriure de qui s'enfronta amb gent filla de l'odi. Els ve d'origen. Després de la guerra de principis del segle XVIII, el primer Borbó va endegar una guerra d'extermini conduïda pels seus generals, amb una acarnissament inimaginable contra el poble català i les seves hisendes, açò era abans del Decret de Nova Planta, ara ni diem ajustant l'anàlisi, fent diana de diagnòstic: terrorisme a l'engròs. Ells, l'antic regne de Castella, que ara podeu designar amb d'altres gentilicis, està recolzat sobre aquestes misèries conceptuais, el matalàs on jeu en no hi ha cap ni una engruna de benaurança, són malaurats, atziacs, infeliços.

“Amb tot l'entusiasme, sona, músic, les cordes perquè puguem cantar. Exultants, deleroses, les nostres veus diverses sabran entremesclar-se, juganeres, sense tons dissonants, fins ser una sola veu. Perquè tot el que abraça la llaçada del so és com terra sagrada en què tots som germans i no estranys sense rostres. Mortals teniu present anar en compte amb els mots, perquè amb els mots mentim i em els mots diem pau

quan volíem dir guerra, i amagam la maldat, i fem promeses falses. La cançó és vertadera: que la música sigui un model per la pau, perquè la pau vol dir canviar cada cop que ens ha marcat el tic-tac del rellotge del món. Així doncs, que la història de la ciutat dels homes d'ara endavant es mogui com la música, quan les notes engendrades, engendren notes noves i fan de la fluència del temps una creixença fins que allò que podria haver estat s'esdevé i fins i tot la pena és un mirall del goig i el destí és llibertat i gràcia i sorpresa.”

Acab d'escriure en l'anterior paràgraf paraula per paraula la lletra de l'Himne de les Nacions Unides del poeta austríac, Wystan Hugh Auden amb música del català Pau Casals. A finals de l'any passat a la Sala dels Drets Humans (recordem que fa seixanta anys de la Proclamació Universal dels Drets Humans), l'haurien d'haver cantat, però els fantasmes el van escamotejar. I és que tot ho manipulen, l'himne que descriu fou proscrit pel franquisme, però avui sembla que encara ho estigui i que tots els “estats units”, - i no pas nacions unides- a aquella institució l'hi fan el joc dels despropòsits democràtics. En el mateix dia i al mateix acte, l'artista mallorquí Miquel Barceló, durant la inauguració i presentació en la seu citada, va presentar la cúpula amb la seva obra, va fer un parlament en llur llengua, davant de la Casa Reial espanyola i de la presidència del

govern, amb la lògica quotidiana, no estava programat sentir parlar català en l'acte, per açò aquest fet va ser ocultat, l'acostumat buit informatiu els és una arma més, va ser ignorat per tots els mitjans de comunicació, presents a la cerimònia, o fou en aquells dies, i encara avui, malgrat les reclamacions de les autoritats mallorquines.

Tanmateix, petits incidents tenen la transcendència que descobreixen la veritat de morboses esperits, el relatat en fou un de petit. Més important és que els compromisos amb l'ONU, fa que Espanya, faci seus principis com la Declaració Universal dels Drets Humans, hi ho reflecteix a la seva pròpia Constitució. Tota una altra cosa i abrupta és que tot queda com un himne al sol, insultant és l'incompliment jurídic dins la llei esmentada, i de fet i fet en el tarannà diari es passen les seves paraules pel folre, per configurar l'estat, mortífers canons i el que calgui, per mantenir-lo: grans dosis d'opacitat, cinisme i hipocresia. Com diu l'himne de les Nacions Unides: aneu en compte amb els mots, perquè aquests diuen mentides, paraules de pau que amaguen la guerra.... Aquesta és la trista realitat del regne espanyol, aquestes són les nostres urgències dins de la comunitat global si volem ser mallorquins, valencians i catalans de ple dret amb la resta de pobles lliures del món.

A Espanya, la podem donar-li el títol de No-Nació, fent servir

l'empastifada d'intel·lectes de les atrofies guanyadores de tots els concursos d'estultícia. Són aquests del No-Nacionalisme. des de posicions ultramuntanes i visigòtiques. Com ho farem per fer una democràcia participativa?, quan veiem amb ànim histriònic que al nostre voltant hi ha tantes ments segrestades i amb la síndrome d'Estocolm! Hem d'interceptar la cadena tròfica, del foll espanyolisme, tot assaonant-nos de llavors de llibertat. Deixem-nos i desempalleguem-nos dels seguidors de consignes de titular, sense ni començar mai a exercitar unes mínimes capacitats cognitives, quan aquestes ja les cultiven els infants. Doncs ja ho sé, no ho tenim fàcil, l'embalum de mentides és aclaparador, els mitjans de que disposen també, majoria absoluta en premsa, ràdios, televisions. Som fills del mimetisme secular, on ens van immersir en profunds pous des del bressol i durant tota la joventut i maduresa, part de la població mantenen la intoxicació sana i estalvi, incòlume. Quan plegats l'hauríem d'enderrocar i valer-nos de l'esperit analític i les forces orogèniques de la raó, abans de les de la fe mística irracional, que representa l'estat, i les del saber abans que els de les creences emmetzinades per antigues i obsoletes monarquies, i molts estaments diversos que li donen suport recolzats en l'ampit de la riquesa mal adquirida, del confort material del malfactor.

Balears, l'única comunitat de l'Estat que perd finançament

L'any 2007 la dotació augmentà menys que la població i passà dels 2.437 euros per càpita del 2006 als 2.420 per habitant

Quim Torres | 16/06/2009

El finançament de la Comunitat Autònoma empitjora. Així ho posen de manifest les dades de la liquidació del sistema de finançament autonòmic de l'any 2007, exposades ahir pel secretari d'Estat d'Hisenda, Carlos Ocaña. Segons aquestes xifres, Balears augmentà el seu pressupost en un 2,2%, però la seva població va créixer

encara més, un 2,9% i, per tant, el finançament per càpita es reduí. D'aquesta manera, les Balears no només s'allunyà encara més de la mitjana estatal, sinó que fou la única comunitat autònoma de tot l'Estat que perdé finançament respecte a l'any anterior.

L'any 2007 el finançament en termes absoluts de les Illes fou de 2.494 milions d'euros, 55 milions més que l'any anterior, però el fort creixement de la població provocà que el finançament per habitant passàs dels 2.437 euros per càpita a 2.420. La davallada

explica que l'Arxipèlag s'allunyà encara més de la mitjana estatal i, si l'any 2006 tenia un pressupost que estava 7,3 punts per sota, un any després se situava 10,5 punts per sota. Només el País Valencià estava lleugerament pitjor que les Illes. En canvi, comunitats com Cantàbria i la Rioja es mantenen com les millors finançades de les de Règim Comú (totes excepte el País Basc i Navarra, amb sistemes de finançament propi). Cantàbria, per exemple, va rebre 3.291 euros per càpita, 871 euros més per habitant que

Balears, un 21,8% més que la mitjana estatal. Una de les qüestions que explica la situació de Balears és la penalització que pateixen les Illes a través del conegut com a Fons de suficiència, un mecanisme de solidaritat territorial. Balears és, amb Madrid, la única comunitat que aporta a aquest fons. L'any 2007 hi destinà 230 milions d'euros, que no retornaren. Madrid en destinà 196.

Pel que fa a la liquidació encara pendent, Balears serà la comunitat que menys cobrarà (35 milions) abans del 31 de juliol, la data que marca la llei,

perquè ja ha rebut les entregues a compte i altres avançaments. Per altra banda, el secretari d'Estat d'Hisenda, Carlos Ocaña, anuncià que el Consell de Política Fiscal i Financera de demà serà per aprovar l'objectiu d'estabilitat pressupostària de les comunitats autònomes per a l'any 2010 i no està previst que s'hi debati o s'hi acordi el nou model de finançament autonòmic. Segons ell, se n'haurà de fer un altre abans del 15 de juliol centrat en la reforma del finançame

Reproduït de www.dbalears.cat

Psicoanàlisi i religió

L' Institut Universitari de Salut Mental Vidal i Barraquer (Universitat Ramon Llull) de Barcelona presenta el 3 de juliol d'enguany la IX jornada de Psicologia de la Religió.

Una de les especificitats d'aquesta Fundació és la indagació de la relació entre Psicologia i Religió, tasca que porta a terme el Seminari de Psicologia de la Religió en les seves recerques de relació psicologia i espiritualitat, patologies religioses, dol, etc. .

El títol d'aquesta jornada ve donat per la publicació, a punt de sortir al mercat, per l'editorial Herder, d'un llibre, el qual títol és *PSICOANALISIS Y RELIGIÓN EN EL SIGLO XXI. Confrontación o colaboración?* Traduït de l'anglès per Pere Folch Mateu, psicoanalista de la IPA i de la SEP.

La importància d'aquesta traducció no estan pel contingut del llibre, que és de molta avançada en el món de parla hispana, junt amb altres que ja han sortit el mercat, com per exemple, *El árbol y El diván. Psicoanálisis y Budismo* (2004) sinó per la persona que l'ha traduït, la qual cosa ens indica la importància d'aquesta temàtica ja a casa nostra. Quan en altres àmbits culturals, sobretot anglosaxó i francès, és un tema de debat obert i actual, a

casa nostra encara l'afer "anticlerical" o un mal entès ateisme bloqueja o torpedina aquesta relació, com si la religió, en mentalitat reduccionista, fos quelcom patològic.

Aquesta jornada que es realitzarà el 3 de juliol, divendres, a la seu de la Fundació Vidal i Barraquer, exposarà temes com *Mística i psicoanàlisi en temps de crisi* per Folch Mateu, psicoanalista de la SEP. *L'evolució de la psicoanàlisi afebleix la idea de la suposada incompatibilitat entre psicoanàlisi i religió* per Joan Coderch, psicoanalista de la SEP. A més, *Espiritualitat i psicoanàlisi: de l'anatema a l'entesa* per Rambla, jesuïta teòleg. *Psicoanàlisi i Espiritualitat: un diàleg renovat* per Víctor Hernández psicoanalista de la SEP. I la taula rodona de *Qüestions que planteja la psicoanàlisi a l'espiritualitat i l'espiritualitat a la psicoanàlisi* (Jaume Aguilar, psicoanalista de la SEP, Josep Beà psicoanalista de la SEP, Gaspar Mora, Dr. en teologia moral i Pere Folch, psicoanalista. Modera Jordi Font, jesuïta teòleg i psicoanalista.

No vull deixar de citar un autor, Carlos Domínguez Morano, jesuïta, com a un dels pioners a Espanya sobre aquesta relació de psicoanàlisi i religió. Així ho mostra en el seu llibre

"Creer después de Freud". A Franca s'ha publicat un llibret de Philippe Julien *La psychanalyse et le religieux. Freud, juif. Jung, protestant. Lacan, catholique* I fa uns anys la reedició de "Le triomphe de la religion et le discours aux catholiques" de Jacques Lacan. Aquí a Catalunya per no dir més a Espanya, hi ha una forta al·lèrgia sobre aquests debats. Es un fet. Els mecanismes de defensa entren en joc. Com interpretar-ho?

L'estructuració de l'ésser humà ha d'abraçar totes les dimensions que componen la seva essència per a la seva existència. La subjectivitat no ha de ser en cap moment amputada en cap de les seves dimensions. No en va, els debats i a vegades les querelles entre científics, de visió reductora, és lluitar contra la visió no reductora sinó reduccionista. Com si un angle d'una figura geomètrica en fos la totalitat. Aquesta mentalitat és avui dia en alguns sectors predominats, per no dir dominants. Així tot, la realitat n'és una altra. Cal sentir als pacients quan diuen: *No vull medicaments*, per exemple. O a les persones que comenten *perquè creure és una resistència....*

L'ésser humà no únicament viu del pa corporal ni del pa intel·lectual sinó també del pa

interior. És un fet. I certes disciplines científiques tanquen aquesta obertura en nom de "una veritat científica traslladada a "la única i sol veritat parcial de la seva branca". En aquest cas s'ha de qüestionar què vol dir "veritat científica o quin valor holístic té la seva branca". El canvi de paradigma que estem patint, cavalcant amb un altre, però encara molt vigent, aporta l'expansió dels nivells de consciència, per tant d'un nou coneixement sense deixa la forma de conèixer anterior, ans el contrari. El coneixement a Occident de la relació subjecte amb objecte s'ha pres com única i definitiva forma de conèixer en certs àmbits. En psicoanàlisi, la teoria de les relacions objectals amb l'inconscient col·lectiu de Jung i amb els nivells de consciència en la psicologia transpersonal junt amb la psicologia oriental ens han evitat caure en aquest parany. L'ego (o el *moi* francès) no és el propietari de la psique, seria aleshores un gran narcisista desconnectat de la realitat total, sinó un simple criat de la totalitat de l'ésser humà, per això cal aprofundir la subjectivitat de tot ésser humà, per no caure en mans d'ideologies de la mena que siguin: religioses, polítiques, econòmiques o ideològiques.

Els discursos són intents d'aproximació a la realitat o a

la veritat de tot ésser humà, però sense poder descriure la seva pregonesa. En una cultura de desorientació existencial com ens trobem ara, les persones cerquen sigui en la psicologia profunda o en les religions un estel o una llum. Quina relació hi ha entre psicoanàlisi i religió? Una dada antropomòrfica que no és pot evitar ni saltar ni desconèixer és l'afer de religiositat, espiritualitat, interioritat o de qualitat humana que tot ésser humà té. No és teoria sinó praxi. Es parteix del fet i no dels conceptes o paraules per bé que aquest són necessaris, però que no són el fet. L'experiència es viu i la paraula és reductora de principi.

Doncs bé, la jornada de L'Institut Universitari de la Salut Vidal i Barraquer és un esdeveniment que pot permetre aprofundir aquesta relació de col·laboració de psicoanàlisi i espiritualitat amb la dada antropològica del nucli o dimensió d'interioritat: **PSICOANALISIS I RELIGIÓN EN COL·LABORACIÓ**: Què està succeint?

Jaume Patuel i Puig

Pedapsicogog i psicoanalista
jpatuel@copc.es

Independentisme

Centenars de manifestants reclamen a Barcelona la declaració unilateral de la independència

DIVENDRES, 12/06/2009
- 06:00h

Centenars de manifestants reclamen a Barcelona la declaració unilateral de la independència s'aplegaren ahir a la plaça Sant Jaume en un Acte de Sobirania. Hi participaren un bon nombre de personalitats

La plaça de Sant Jaume de Barcelona s'omplí ahir de gom a gom per fer un Acte de Sobirania. Representants de la PDD, Sobirania i Progrés, Sobirania

i Justícia, de l'Esquerra Independentista, del moviment sindicalista, etc., demanaren que el Parlament de Catalunya declarés, d'una manera unilateral, la independència del país. Després d'enterrar un estatut que consideren mort al so de 'Els segadors', es feren uns quants parlaments.

Àngels Folch, Miquel Strubell, Martí Majoral, Isabel Pallarès, Xavier Mir i Montserrat Gabarró foren algunes de les personalitats que ahir al vespre van proferir, davant

milers de persones, que l'estatut s'havia mort d'inanició i que la majoria de la societat civil catalana no volia continuar formant part de l'estat espanyol. Els organitzadors van emplaçar tothom a participar en l'acte que faran el 27 de juny a la tarda: una marxa de l'Arc de Triomf al Parlament de Catalunya per a demanar als representants polítics que facin, ells també, un acte de sobirania.

Reproduït de
www.vilaweb.cat

Sense independència no hi pot haver justícia

No és pas estrany que a Catalunya augmenti el nombre de malalts mentals, car per a vestir un règim nazi d'"estado de derecho democrático" o uns genocides de justiciers universals, es necessita quelcom més que ciment armat al rostre. Per força hi ha d'haver també alguna deformació genètica. Una malformació dels gens que fa de la "classe política" de l'"imperio español" un cas seriós d'investigació. Altrament, qui faria d'Alcapone el màxim model d'ètica i perseguidor del crim organitzar?

Si això és impensable, com és possible que els hereus d'un nazi i assassí com en Franco, s'autoerigeixin en els màxims exponents de demòcrates bo i jutjant genocides? Haurien acceptat les potències aliades que Hitler nomenés el seu successor per a la nova Alemanya? Llavors per què tothom va mirar cap a un altre costat en el cas d'Espanya? Tanmateix, per a construir l'actual Alemanya no van haver de destruir, prèviament, tot vestigi de l'anterior règim? No van haver de fer una bona teràpia al poble alemany enviant tot un exèrcit de psicòlegs? Què ens feia pensar, doncs, als catalans, que nosaltres seríem capaços de passar d'un nazisme a una democràcia i, a sobre, reeixir-hi amb la por arrapada al moll dels ossos? Calia o no estar boig? I, si quaranta anys de franquisme ens deixà psíquicament tan malmesos, ara que ja portem setanta, a qui estranya que els psiquiàtrics augmentin? I, tal com

diu la veu popular: "n'hi ha més fora que a dins"! Amb tot, la pregunta més punyent és: tots els que són fora, no els tindrem pas entaforats als llocs de comandament fent de batlles, diputats, consellers, vice-presidents o presidents de la Generalitat?.

No dec anar massa errada d'osques, des del moment que lleigeix a La Vanguardia (14-06-09) la següent notícia: "El Gobierno español, de acuerdo esta vez con la oposición (rara avis), se dispone a modificar el marco jurídico en el que se sitúa la legislación española en relación con los crímenes de lesa humanidad". I, més avall continua: "Esta reforma supondría renunciar a un precepto que constituye un legítimo orgullo para la democracia española, y que nos valió la admiración en los ámbitos del derecho internacional a raíz de aquella memorable resolución del día 30 de octubre de 1998, en que la Audiencia Nacional, por unanimidad de los once magistrados de su Sala de lo Penal, proclamó que la justicia española podía y debía ejercer su jurisdicción sobre los crímenes perpetrados por las dictaduras militares chilena y argentina".

Cal o no tenir el cervell trabucats per creure's que els hereus de la dictadura militar i nazi d'en Franco podien encausar i jutjar un altre dictador genocida? On és la seva autoritat moral quan no han condemnat mai el franquisme i alts càrrecs d'aquell règim segueixen remenant les cireres bo i començant per l'hereu

que aquell nazi ens imposà? D'altra banda, com pot ser que la Humanitat tolerés aquesta gran befa a la justícia? Així, doncs, aquest monumental escarni a la justícia és el que els va valdre l'admiració de tot el dret internacional? En mans de qui està el dret internacional? De gangsters?

És que a tothom li va passar per alt que l'extradició de Pinochet es demanà, no pas per impartir justícia, sinó per aplicar allò tan castellà de "un clavo, tapa otro clavo"?

Ningú va veure que el que es va fer és silenciar el judici que se celebrava a Londres contra la mà dreta del Borbó —Prado y Colón de Carvajal— pel cas Kio? Es tractava, doncs, de llançar una cortina de fum perquè ningú s'adonés que els kuwaitís havien portat la monarquia borbònica —en la persona de Prado— davant els tribunals londinencs perquè rendissin comptes d'on eren els mils de milions que l'estat de Kuwait tragué del seu país abans d'esclatar la guerra del golf. A qui amenaçaven, sinó, Conde i de la Rosa quan parlaven de "tirar de la manta"? O algú es pensa que això de ser demòcrates es com la febre que té pujades i baixades? I, és que en aquests moments tan delicats per a la pervivència de l'"imperio español", temen una revenja que col·locaria en escac i mat aquest atrotinat "imperio", ja que tal i com apunta La Vanguardia: "Se alegan, a favor de dicha reforma, las dificultades y problemas que nos acarrearán la actitud

de ciertas potencias de primer rango mundial (Estados Unidos, Rusia, China) que se ponen a toda jurisdicción que no sea la suya propia a la hora de juzgar a sus nacionales..." D'aquí que facin el gest de canviar el marc jurídic com a prova de bona voluntat, car es podria produir l'efecte bumerang i des del Borbó, passant per Fraga, Aznar, Zapatero o Samaranch —si la justícia internacional no estigués en mans de gangsters—, algú podria sol·licitar la seva extradició per a jutjar-los com a còmplices de crims de lesa humanitat i genocidi contra Euskadi i Catalunya.

Amb tot, el reportatge del citat diari acaba amb aquesta perla: "Asumimos también como inevitable que algunos criminales y genocidas quedarán siempre fuera del alcance de la justicia".

Per tot plegat, en aquesta Península Ibèrica, només hi haurà una vera democràcia el dia que les darreres colònies d'aquest atrotinat "imperio" s'independitzin. Com fer-ho? Simple: mitjançant un Plebiscit on democràticament tots els catalans puguem expressar la nostra voluntat política! La Independència de Catalunya no és que sigui necessària i possible, és imprescindible, si realment volem que es faci justícia perquè no quedi cap criminal ni genocida fora del seu abast.

Encarna Parreño

Deixeble del Prof. Carles M. Espinalt
Especialista en Psicoestètica Directiva

Iniciativa Internacionalista, tercera força a Euskadi després del nou recompte

Dijous, 11 de juny de 2009

La candidatura Iniciativa Internacionalista (II-SP) ha superat el PP al conjunt d'Euskadi a les eleccions europees del darrer 7 de juny, un cop el recompte oficial d'ahir els ha assignat gairebé 1.700 vots més al conjunt de les demarcacions de Biscaia, Àlaba i Guipúscoa. Amb aquests vots, II-SP supera la llista del PP a Euskadi per poc més de mil vots. La candidatura d'II-SP a més a més ha denunciat que algunes juntes —com les de Guadalajara i Valladolid— han impedit als seus interventors revisar el vot nul, un vot que juntament amb el blanc s'ha disparat sospitosament en alguns punts de l'Estat, sobretot en territoris bascos o del nostre país.

II ha impugnat el recompte de Valladolid i Guadalajara, i també el de Mallorca, on la junta d'aquesta demarcació ha impedit l'obertura dels sobres marcats com a "vot nul" argumentant que calia especificar taula i col·legi electoral, i que no es faria "una per una". A Barcelona el cantautor Cesk Freixas va ser expulsat del recompte de la junta electoral d'ahir, amb l'argument que s'havia acordat "verbalment" que només hi podrien accedir els representants legals de les formacions, tot i que la llei indica que el recompte "és públic" i que hi pot accedir tothom. II-SP havia denunciat aquesta setmana una "tupinada" de proporcions històriques. El traspàs de vots des dels col·legis electorals al Ministeri espanyol de l'Interior va revelar

nombroses irregularitats, errors i incorreccions, que afectaven a II-SP però també a moltes altres candidatures.

—A més d'un estat no democràtic Ezpañña es una monarquia bananera. Esperem que a Europa s'assabentin de la tupinada i de la xapusa. Europa es, si fa no fa, el mateix...

—A Europa a ningú li interessa el problema basc o català. Es mes, no entenen que en un país tant "xupiguai" algú pugui odiar la fantàstica família reial, el flamenc, les sevillanes, la cervesa barata i el sol...

—Es així, tret de les quatre animes (Escòcia, Gales...) que ens donen suport...

—L'únic que podem fer es jugar amb la cobdícia dels demes països amb allò

de que si Espanya els molesta... nosaltres, amb la seva ajuda, els podem fer el favor de trencar-la... Cal repetir aquestes eleccions. Amb observadors europeus, a poder ser.

—Totalment d'acord. Hem de deixar Espanya en evidència i demostrar que aquest país tant "atractiu" es, realment, una "farsa".

L'Obra Cultural Balear ha fet avui un cafè per la llengua amb membres de l'església catòlica

Una setantena de persones, laics i seglars, han pres part a l'acte per donar suport a la declaració sobre l'església i la llengua catalana

L'Obra Cultural Balear ha fet un Cafè per la Llengua amb membres de l'Església Catòlica. Ha estat avui, dissabte, 6 de juny, a les 18.00 hores als locals de la Parròquia de Sant Alonso Rodríguez (c. de Costa i Llobera, 19, de Palma).

Una setantena de persones, entre laics i seglars, han donat suport a la iniciativa, que pretén intercanviar parers sobre l'ús de la nostra llengua. Els membres de l'Església de Mallorca s'han adherit a aquesta proposta que convida a "prendre un cafè" per parlar d'aquelles qüestions que els preocupen entorn de la llengua a l'Església de Mallorca. El col·lectiu s'afegeix, d'aquesta manera, als diferents sectors de la societat civil que han participat a la campanya, entre els quals destaquen esportistes de la talla de Rafel Nadal o el president del Futbol Club Barcelona, Joan Laporta.

En el decurs de l'acte s'ha fet una taula rodona sobre la situació de la llengua a l'Església, a la qual han pres part Nicolau Dols, vicerector de Projecte Cultural de la Universitat de les Illes Balears; Margalida Moyà, monja i directora del Col·legi Sant Rafel; i Jaume

Mateu, president de l'Obra Cultural Balear. Ha moderat l'acte Joana Karmany, delegada del Laicat Adult i de la Pastoral Familiar del Bisbat de Mallorca.

Al final de l'acte s'ha llegit la Declaració sobre l'Església i la llengua catalana impulsada pel grup.

Declaració sobre l'Església i la llengua catalana

Palma, 6 de juny de 2009

Nosaltres, preveres, religiosos, religioses i laics de l'església de Mallorca, participants del *Cafè per la llengua* de l'Obra Cultural Balear, manifestem la nostra solidaritat amb totes les actuacions per mantenir, dignificar i acréixer la presència pública de la llengua catalana en les característiques pròpies de Mallorca, i el seu ús normal i vehicular en tots els àmbits socials.

Ens hi adherim per respecte als drets dels pobles i de les persones, per coherència amb la tradició cultural de l'Església de Mallorca, i per fidelitat a la doctrina de l'Església sobre la importància i la dignitat de totes les cultures, recollida al magisteri pontifici i al darrer Sínode Diocesà de Mallorca.

Així, doncs, animam tots els membres de l'Església de Mallorca a refer-

mar el compromís a favor de la nostra llengua i cultura a la litúrgia, a la pastoral i a la comunicació entre nosaltres. També encoratjam els immigrants que han estat acollits a les nostres comunitats a enriquir-se amb el nostre patrimoni cultural, perquè junts puguem oferir a la societat un model de diàleg i d'intercanvi cultural serè i fecund amb esperit evangèlic.

Independentisme

La revista Newsweek reconeix que Balears és una colònia espanyola

Balears, una colònia espanyola? La revista Newsweek inclou les Illes en un mapa de vestigis imperials

Són les **Balears un vestigi colonial** espanyol? Per a la revista *Newsweek*, sembla que sí. De fet, segons assegura la publicació nord-americana en el seu darrer número del mes de juny, l'Estat Espanyol té fins a sis presumptes colònies en el seu territori, a part de les Illes: les Canàries, Ceuta, penyal de Vélez de la Gomera, penyal d'Al-Hoceima, Melilla i les illes Chafarinas.

Aquest article és de l'escriptor **Christopher Dickey** i es titula "The Empire Burden (La càrrega de l'Imperi)". Hi fa un **repàs històric pel procés de conquesta i colonització** d'imperis, com el britànic, el francès i l'espanyol. També fa referència a l'actualitat dels Estats Units i al paper de les seves tropes a l'Iraq. Dickey no fa grans ostentacions del que fou la conquesta dels imperis més enllà del seu territori

natural i esmenta noms com les Malvines i Moçambic, llocs que han sofert les conseqüències de l'avarícia colonial. L'escrit de Dickey se sustenta sobre **diverses cites de personatges històrics** i desenvolupa breus recorreguts sobre el que foren les 'gestes' dels grans imperis a ultramar. Però el suport visual que inclou l'article és un mapa titulat *The sun never sets* (El sol mai no es pon), que deixa més d'un dubte, almenys per als que saben alguna cosa d'història.

El mapa indica territoris que avui tenen alguns països, com França i Polinèsia Francesa i Martinica; Portugal i

l'Açores i Madeira; Dinamarca i Groenlàndia; Estats Units i illes Verges. Dins el mapa tan il·lustratiu trobam que Espanya, suposadament, disposa de set colònies. Són les Canàries i les Balears una conquesta colonial? La polèmica sembla servida.

Agències/dB | 18/06/2009 |

Reproduït de www.dbalears.cat

Actualitat Gwen Stacy
(16/06/2009)

Pau Gasol, al cim del bàsquetbol

Pau Gasol ho ha aconseguit. Ha estat el primer català en aconseguir l'anell de campió de la NBA. Alguns fins i tot el troben guapo. No sé, a mi em posa calenta, però potser és per l'èxit esportiu assolit. Ara no sabria dir-ho exactament...

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

40 anys de poesia mallorquina: Edicions Can Sifre publica el poemari *Espais secrets* (I)

Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Josep M. Llompart, Salvador Espriu, Joan Salvat-Papasseit, Blas de Otero, Nazim Hikmet, Bertolt Brecht, Essenin, Vladimir Maiakovski, Baudelaire...

La publicació d'*Espais secrets*, el poemari que fa el vint-i-dos dels editats en aquests prop de quaranta anys de conreu de la poesia —més els originals que romanen encara dins les carpetes—, m'ha fet reflexionar sobre el significat passat i present de la poesia en la meua vida. Malgrat no va ser fins a començaments dels anys vuitanta que vaig començar a publicar poesia el cert és que aquesta formava part de la meua vida des de la més remota infantesa. Potser una herència del pare, que formava part de les Milícies de la Cultura republicanes i recitava Miguel Hernández. Pablo Neruda, Rafael Albertí, Pedro Garfias, Miguel de Cervantes i Quevedo a les trinxeres des d'on el poble feia front a la bèstia feixista? La influència de la padrina, Martina Caldés de Can Ximbó de sa Pobla a la qual vaig sentir multitud de glossats que deixaven amb la boca badada tots els veïns del carrer de l'Escola on vivia? La influència dels meus mestres de l'escola Graduada de sa Pobla, els senyors Antoni Cladera Serra i Antoni Perelló que en una festa escolar de l'any 1956 en feren recitar Lo Pi de Formentor? Les lectures d'adolescent de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Josep M. Llompart, Salvador Espriu, Joan Salvat-Papasseit, Blas de Otero, Nazim Hikmet, Bertolt Brecht, Essenin, Vladimir Maiakovski, Baudelaire? El cert és que, com he escrit una mica més amunt, malgrat que el primer poemari que vaig editar va ser el premi Marià Manent 1983, ja el 1968 m'havia presentat al premi Ciutat de Palma de poesia amb un poemari d'experimental que portava per títol *Ruptures*. En els primers anys de la meua activitat literària, la poesia esdevenia un instrument de resistència personal, una eina d'experimentació constant i malgrat unes inicials provatures de publicació no reeixides de publicació. Durant molts d'anys, amb el premi de teatre Carles Arniches 1972, lliurat a Alacant, el Ciutat de Palma guanyat l'any 1975 amb l'obra *Autòpsia a la matinada*, el Premi Especial Born de Teatre per *Les Germanies*, el premis de narrativa Ciutat de Manacor 1973 pel recull de narracions *La guerra just acaba de començar*, semblava que la meua dedicació exclusiva anava enfocada cap a l'acció teatral i els

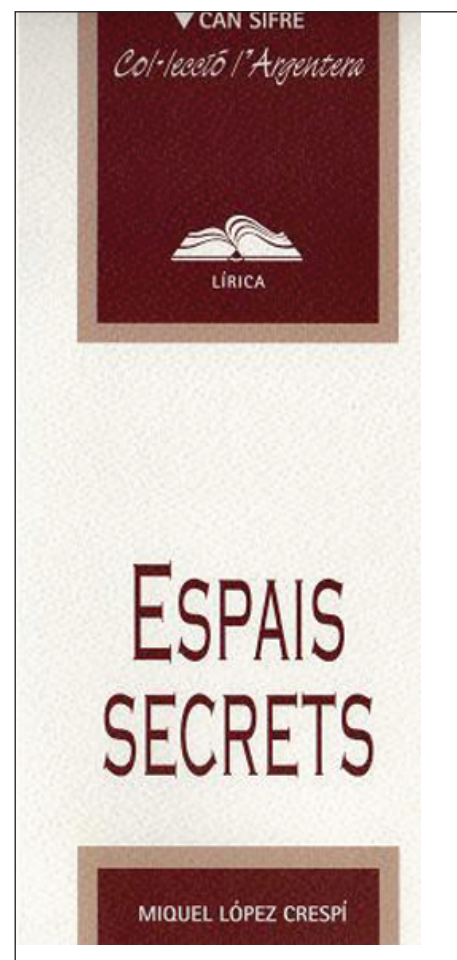
contes. Però la poesia, la flama rebel i subversiva de l'herència de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Gabriel Alomar, Joan Salvat Papasseit, Pere Quart i Agustí Bartra, cova dins mi creant molts dels poemes que veurien la llum en els anys vuitanta, els noranta i, també, en aquest inici de segle XXI.

Els poemaris publicats d'ençà aquell primer premi Maria Manent 1983 són, doncs, els següents: *Foc i fum* (Oikos Tau, Barcelona, 1983); *Tatuatges* (Ajuntament de Vila Real, Castelló, 1987); *Les Plèiades* (Premi "Grandalla" del Principat d'Andorra, Andorra, 1991); *El cicle dels insectes* (Editorial Moll, col·lecció Balanguera número 58, Palma, 1992); *Els poemes de l'horabaixa* (Principat d'Andorra, 1994); *Punt final* (Editorial Moll, col·lecció Balanguera número 72, Palma, 1995); *Planisferi de mars i distàncies* (Premi Homenatge Joan Salvat Papasseit, Columna Edicions, 1996); *L'obscura ànsia del cor* (Premi de poesia de les Festes Nacionals de Cultura Pompeu Fabra, Ciutat de Perpinyà 1988, Universitat de les Illes Balears, col·lecció "Poesia de Paper", 1996); *Llibre de Pregàries* (Premi "Grandalla" de poesia del Principat d'Andorra 1999, Andorra, 2000); *Revolta* (Editorial Moll, col·lecció Balanguera número 88, Palma, 2000); *Record de Praga* (Capaltard, Palma, 2000); *Un violí en el crepuscle* (Viena Edicions, Barcelona, 2000); *Rituals* (Res Publica Edicions, Eivissa, 2001); *Perifèries* (Editorial Agua Clara, Alacant, 2001); *Temps Moderns (homenatge al cinema)* (Premi de Poesia "Miquel Martí i Pol 2001" de la Universitat Autònoma de Barcelona, Servei de Publicacions de la Universitat Autònoma de Barcelona, Barcelona, 2003); *Cercle clos* (Premi de Literatura de l'Ateneu de Maó, Institut Menorquí d'Estudis, col·lecció Xibau de poesia, 2003); *Antologia (1972-2002)* (Col·lecció El Turó, Palma, 2003); *Temps moderns: homenatge al cinema* (Universitat Autònoma de Barcelona, Barcelona, 2003); *Lletra de batalla* (Premi Ibn Hazn de Poesia 2003, Edicions Bromera, Alzira, 2004); *Les ciutats imaginades* (XVI Premi de Poesia Ciutat de Tarragona 2005, Cossetània Edicions, Tarragona, 2006); *El cant de la Sibila* (Premi de Poesia Ciutat de Sagunt 2005, Brosquil Edicions, València, 2006); *Calendari de sal* (Premi de Poesia Marià Manent 2005, Viena Edicions, Barcelona, 2006); *Naufregis lents* (El Tall Editorial, Palma, 2008); *Espais secrets* (Edicions Can Sifre, Palma, 2009).

És evident que en aquests poemaris hom pot trobar la presència omnipotent de la melangia pel temps que fuig, per la solitud humana, l'amor, el dolor, la incertesa, el paisatge, la història, les mil i una rebel·lions que han omplert els dies d'aquest home que escriu i lluita...

En els vint-i-dos poemaris publicats —més els que encara romanen inèdits—, el lector podrà trobar els indicis de quines varen ser les meves claus per entendre la vida i la literatura. Vist amb la perspectiva que donen aquests quaranta anys de conreu de la poesia, analitzant els continguts dels poemaris, els estils, les influències literàries de cada un dels llibres, un investigador atent podria copsar quines eren les circumstàncies personals i socials que envoltaren el creador en unes èpoques determinades. És evident que en aquests poemaris hom pot trobar la presència omnipotent de la melangia pel temps que fuig, per la solitud humana, l'amor, el dolor, la incertesa, el paisatge, la història, les mil i una rebel·lions que han omplert els dies d'aquest home que escriu i lluita... *Espais secrets* és un poemari que, en bona mesura, resum totes les evanescent presències que han agombolat la vida de l'autor. Ho diu el primer poema del llibre, anunciant tot el que el lector hi pot trobar: "en entrar als poemes hi trobareu / tot l'encens de la nostàlgia / guspis de foc en els ulls llargament tancats / la fascinació més apassionada i mil luxúries destil·lant combats / fent camí cap als forats de l'alba / pluja de naufragis solcant xarxes de misteri / el més foscos timbals de la nit / perseguits per violins i violoncel·ls".

Segurament alguns dels poemes que podem trobar en el llibre *Espais secrets* conformen la "guia" existencial de l'autor, el dietari d'un home format —i deformat— per l'ambient opressiu de la dictadura, per l'esperança en un canvi progressiu per a la societat heretat dels familiars que, armes a la mà, lluitaren contra el feixisme en la guerra civil revolucionària de 1936-39. Parlant d'aquesta època, informant de la publicació de l'antologia *10 poetes mallorquins dels anys 70* a cura de l'escriptor i professor Pere Rosselló Bover, el periodista G. Carrió va escriure a dBalears (22-VII-06): "El professor i historiador de la literatura Pere Rosselló Bover és l'acurador del recull 10 poetes mallorquins dels anys 70. Hi són presents Jaume Pomar, Guillem Cabrer, Gabriel Florit, Miquel López Cre-

spí, Jaume Mesquida Sansó, Bernat Nadal, Damià Pons i Pons, Miquel Mestre, Guillem Soler i Joan Perelló. Conformen una selecció representativa, però de cap manera completa —com assenyala Rosselló a la introducció del volum— dels poetes que nasqueren entre els anys quaranta i cinquanta i que començaren a publicar al voltant dels anys setanta. Els és comuna una infantesa marcada pel context polític, social i cultural de la postguerra. És la generació que hagué de lluitar, dins el darrer franquisme, per una veu pròpia i que es va veure abocada a la necessitat de recobrar la capacitat de forjar nous mites. És la generació literària posterior a figures com Jaume Vidal Alcover, Josep Maria Llompart, Blai Bonet i Bartomeu Fiol, entre d'altres.

‘Els anys seixanta i setanta varen suposar per a la cultura catalana un moment de recuperació després de la dura repressió a què havia esta sotmesa des de la Guerra civil. La reactivació econòmica per l'inici de l'activitat turística i la relativa flexibilització dels mecanismes de la censura ajudà a la formació d'un nou context. A més a més, hem de comptar amb l'aparició de moviments com la Nova Cançó i d'entitats com l'Obra Cultural Balear. La xarxa editorial, en ple desplegament, abandonà els esquemes de la resistència i n'adoptà d'altres,

propis d'una indústria incipient, però competitiva. Aquests elements i d'altres foren les bases d'un nou escenari en el qual es desenvoluparen els escriptors.

‘La poesia i, en general, la literatura, es transformava ràpidament i no només en qüestions estilístiques. La concepció mateixa de la literatura, la seva natura i funció, era un debat del moment. Després de la reivindicació d'una lírica basada en un llenguatge metafòric —per part dels poetes de la generació dels cinquanta— en el decurs dels seixanta es materialitzà el realisme poètic en un intent, no del tot aconseguit, d'aproximació a les modes europees. Aquest vessant, això sí, introduí un llenguatge i uns objectius nous i retornà als escriptors la funció del compromís en la lluita per millorar la societat. Una primera fita d'aquesta tendència fou la publicació per part de Miquel Bauçà del poemari *Una bella història* el 1962, que rebé el premi Joan Salvat-Papasseit. El realisme poètic denunciava la injustícia i mantenia una actitud constant de rebel·lia. Introduïa la realitat quotidiana mentre rebutjava els grans ideals. En són un exemple Jaume Pomar (Palma 1943), Guillem Frontera (Ariany 1945) i Miquel López Crespí (sa Pobla 1946).

‘Els setanta foren una dècada políticament caracteritzada pel final del franquisme. Dins el món de la poesia s'assistí a una complexa diversitat de plantejaments renovadors que posaren de manifest l'experimentació i la denúncia. Eren, en definitiva, anys d'ebullició. Els projectes destacaven per l'originalitat i per la contundència ideològica, però tenien una durada limitada. La poesia, sense renunciar al realisme, incorporà noves temàtiques i tendències: experimentalisme, textualisme, etapes de retorn a una mètrica més conservadora... També és interessant assenyalar que als 70 es consolidaren les propostes de simbiosi entre les arts plàstiques i la poesia, com les experiències, per exemple, de la plataforma Taller Lluàtic. Era un grup de contestació a l'art burgès i acadèmic que criticava l'intrusisme de la política en la creació artística i literària. Apareixeren en aquesta dècada, entre d'altres, Bernat Nada (Manacor 1950), Damià Pons (Campanet 1951), Joan Perelló (Campos 1953) i Guillem Soler (Palma 1952). Per altra part, Guillem Cabrer (Palma 1944-1990) i Miquel Mestre (Artà 1951) es donaren a conèixer en aquest temps però al marge de cap col·lectiu. Els poetes dels 50, com són ara Josep M. Llompart, Blai Bonet, Jaume Vidal Alcover i Llorenç Moyà, no es mantingueren al marge d'aquest ressorgiment cultural, sinó tot el contrari, en participaren activament i actuaren de referents per a les noves fornades. Als anys vuitanta, Gabriel Florit (Sineu 1944) i Jaume Mesquida Sansó (Palma 1948), entre d'altres, s'incorporaren al grup. Tanmateix, el replantejament dels objectius continuà essent una constant com també la diversificació i individualització de les propostes.

‘L'antologia 10 poetes mallorquins dels anys 70 fa un tast de la poesia escri-

ta per aquella generació de la qual en fa un seguiment fins a l'actualitat, car la majoria dels autors està en plena activitat avui en dia. En conjunt, aquesta promoció presenta un ampli ventall d'obres i propostes «com no s'havia produït en cap altre moment de la nostra història, fins i tot en els moments de major esplendor», segons paraules de Pere Rosselló Bover”.

És evident que qui signa aquest escrit no sap fer poesia sobre la mentida i em seria impossible bastir ficcions, fer falsa literatura, emboirar el lector amb escrits que només són eco d'altres lectures, de móns no viscuts, tresqueres per les quals l'escriptor no ha deixat la sang de les seves petjades

Molts dels poemes que es poden trobar a *Espais secrets* són de començaments i mitjans dels anys vuitanta. Escrits en la mateixa època de les notes que serviren per al dietari *Breviari contra els servils: dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie* que edita Calima l'any 2002. Notes —les del *Breviari...* — i poemes —els d'*Espais secrets*— escrites en molts dels meus viatges, als bars, a les estacions de trens i autobusos, a l'espera del vaixell que m'havia de portar a la meua destinació. N'hi ha igualment constància en el poemari *Les ciutats imaginades*, que guanyà el premi de poesia Ciutat de Tarragona 2005 (Cossetània Edicions) i en *Temps moderns: homenatge al cinema*, que guanyà el premi de poesia Miquel Martí i Pol de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Però amb *Espais secrets* volia defugir un cert descriptivisme que, per la temàtica tractada, m'impedia aprofundir dins la fondària profunda de l'ànima. No és que en aquests dos poemaris no hi hagués tota la sinceritat d'uns anys i unes experiències viscudes pel poeta. És evident que qui signa aquest escrit no sap fer poesia sobre la mentida i em seria impossible bastir ficcions, fer falsa literatura, emboirar el lector amb escrits que només són eco d'altres lectures, de móns no viscuts, tresqueres per les quals l'escriptor no ha deixat la sang de les seves petjades. Ningú no nega que l'ofici d'escriptor, els anys de pràctica literària podrien servir per bastir un adient objecte de consum artístic. En tenim a l'abast tots els exemples que hom vulgui posar damunt la taula. Existeixen nombroses escoles de la mistificació literària. Però qui ens coneix que és un camí que mai no hem conreat ni tenim interès a conrear. Qui vulgui fer floritures, palles mentals amb l'experiència —convenientment modificada— d'uns altres, que les faci. És un món que no ens interessa gaire noi entenem el perquè de la mentida i la mistificació. Per a nosaltres, com per a Margall, Rosselló-Pòrcel, Salvat-Papasseit, Espriu, Pere Quart, Vicent Andrés Estellés, la poesia és la sang del poeta, l'afirmació d'una personalitat única i no hi valen cap mena d'estils sintàctics tortuosos, falses revolucions verbals, imatges agafades d'altres llibres, revoltes textuals més velles que el pastar, per amagar, malgrat sigui sota focs d'artifici, la

buidor del poeta. La poesia és vida o no ho és i, precisament, el poemari *Espais secrets* vol despullar-se de qualsevol falsa retòrica per mostrar el dolor del poeta i, amb els maons de la paraula més simple, descriure l'univers de l'artista, angouxa que envolta l'existència del creador, la follia i la barbàrie que proven d'asfixiar la vida de la humanitat.

Espais secrets —i els altres vint-i-un poemaris editats fins a aquest 2009—, conformen, amb totes les seves contradiccions, espais foscos i sobtades il·luminacions de l'esperit, el món i la circumstància intransferible del poeta. Talment el dietari d'uns anys convulsos i conflictius. La derrota de les il·lusions socialistes, republicanes i independentistes del temps de la transició. El dolor per la mort d'amics i familiars, el seu efecte devastador en la ment del poeta. Els amors que s'han anat desfent per la inclemència dels dies, pel pas furient dels fulls dels calendaris. Tantes promeses que s'emportà el vent! Tots els poemes que he escrit fins al present són definitoris de la disconformitat amb una realitat que no ens agrada, amb una societat vulgar, materialista, egoista i que fa malbé la nostra terra fins a deixar-la calcinada, talment un bocí de la Lluna o del planeta Mart.

Aquí hauríem de parlar de la destrucció de recursos i territori, de l'oblit de la nostra història, del menysteniment de la memòria dels fets protagonitzats pels millors homes i dones de les Illes, els milers d'antifeixistes assassinats pel franquisme. Per això la revolta juvenil del poeta iniciada a mitjans dels anys seixanta amb les primeres detencions per part de la Brigada Social del règim. Revolta que, malgrat el dolor i el desencís, sura, sempre, en multitud d'imatges d'*Espais secrets*. De la importància d'aquella revolta juvenil, n'he parlat en els llibres *l'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)* (El Tall Editorial, palma, 1994), *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Jonc, Lleida, 2001), *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (Edicions Cort, Palma, 2003) i *Cultura i transició a Mallorca* (Edicions Roig i Montserrat, 2006).

Passats els anys, just ara mateix, repassant els poemes que conformen el llibre que comentam, m'adon que, malgrat la meua admiració pels clàssics del realisme social, aquella moda dels anys cinquanta i seixanta —Blas de Otero, Gabriel Celaya, José Hierro, Ángel González, José Agustín Goytisolo, Carlos Sahagún— i que en la nostra cultura podríem trobar representada en determinats poemes de Jaume Vidal Alcover, Josep M. Llompart, Pere Quart, Salvador Espriu, Vicens Andrés Estellés, Lluís Alpera, etc, mai no m'ha afectat de forma exclusiva i excloent. Potser perquè sempre he considerat que la revolta contra la barbàrie que representava el feixisme —i la seva expressió econòmica, el capitalisme—, s'havia de combatre amb l'actitud militant de l'intel·lectual, no sola-

ment amb les paraules, malgrat la importància de la literatura en el camp de la lluita ideològica i cultural. Protestar, ser rebel amb la ploma, si el producte era de qualitat —com en els casos abans esmentats— era important, però molt més important que la revolta literària era el compromís actiu de l'escriptor dins les fileres de les organitzacions revolucionàries antifeixistes i anticapitalistes. La meua militància dins aquests tipus d'organitzacions va fer que empràs poc el verbalisme literari, la simple experimentació textual com a forma de “protesta”. Repassant el poemari *Espais secrets* hom pot adonar-se'n que el poeta ha estat sempre molt més a prop de la poesia de l'experiència, de la crònica poètica de la quotidianitat que no pas d'una moda literària ocasional com podia ser, per exemple, el cas del realisme social o aquella experimentació textual, tant de moda a començaments dels anys setanta i que sempre he considerat una pàl·lida imitació del que ja havien fet les avantguardes literàries europees de començaments del segle XX.

Però quines són les influències, els autors que anat condicionant la meua forma d'escriure durant aquests quaranta anys de conreu de la poesia? Pens que sempre he navegat dins una línia de clara tendència antinoucentista, molt allunyada de l'herència de l'Escola Mallorquina i seguint sempre el mestratge (entre els poetes catalans) de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Joan Salvat Papasseit, Gabriel Alomar, Pere Quart i aquell descobriment que significà *El dolor de cada dia*, el famós llibre de Jaume Vidal Alcover que tant enfurisma poetes com Miquel Gayà o Guillem Colom. Naturalment, aquest és tan sols un llistat mínim, escadusser i provisional, escrit només per a suggerir el sentit de les influències culturals dels qui érem joves a finals dels anys seixanta i principis del setanta.

Pel que fa a la influència d'altres literatures en la meua formació poètica dels anys seixanta, podríem incloure, entre els de llengua poesia espanyola, Federico García Lorca, Miguel Hernández, César Vallejo, Pablo Neruda, Pedro Salinas, José Hierro, Gabriel Celaya, Blas de Otero... la llista podria allargar-se fins a l'infinit. Com també de la poesia russa i soviètica (Iessenin, Maiakovski...); alemanya (Enrich Arendt, Bertolt Brecht, Paul Celan, Volker Braun, Hans Magnus Enzensberg, Marie Luise Kaschnitz); de la britànica i estatounidenca contemporànies (Lawrence Durrell, T.S. Eliot, Robert Graves, James Joyce, Karl Shapiro, Dylan Thomas, John Updike...)... També hauríem de tenir en compte els poetes moderns de Galícia, Portugal i el Brasil. Com no recordar ara mateix Fernando Pessoa o el gallec Álvaro Cunqueiro? I el vent renovador de poetes brasilers com Carlos Drummond de Andrade i Haroldo de Campos... De Galícia ens arribaven les veus de Celso Emilio Ferreiro, Manoel Maria, Xosé Luís Méndez Ferrín...

Psicologia colonial i decadència

Psicologia:

- Colonial

“*Capità Renault*: Carl, guaita aque-ll Major Strasser s’ha fet amb una bona taula, una que està a la vora de les senyores.

Carl: Li n’he donat la millor, sabent que és alemany i que se l’agafaria de tota manera” (De la pel·lícula “*Casablanca*”, 1942).

“Una cosa és ser universal i una altra que t’universalitzin” (Jesús Quintero, “*El loco de la Colina*”).

“Qui no té res individual de què envanir-se es vana de ser nat ací o allí” (Arthur Schopenhauer, 1788-1860, filòsof alemany).

“Les tradicions i saviesa popular de segles són substituïdes en un bufit, gràcies al conductisme de masses — TV en mà, a mode de destrall— en un ventall de modes, contradictòries, evanescents, televisades, comercialitzades i manipulades, i a quina més frívola i autodestructiva, deixant les societats mentalment arrasades, sense arrels, en un toll de confusió, enfrontades i dividides, i pudint a caos. Simple plebs i massa inerta per a consumir, barallar-se i fer el que els diuen per les TVs” (Autocitació).

“*Declaro que quizás, si yo fuese catalán, sería francamente separatista. Lo poco que conozco de Cataluña, he formado opinión que es —algo también las Vascongadas— un pedazo de Europa sometido a las leyes y esclavizado por las costumbres de un país africano... Juntos Cataluña y el resto de España se parecen al heterogéneo tipo de un carruaje, que se compusiera de un potro fogoso, lleno de vigor y de fuerza, veloz y resistente, y un escuálido y endeble jamelgo, derrengado y tembloroso, de paso tardado y respiración fatigosa. Es un verdadero suplicio condenar al organismo joven y vigoroso, con ansias de vida, a sujetarse al régimen de un viejo caduco, cadáver ambulante que vacila y tiembla a cada paso. Es lógico y razonable que debiera Cataluña emanciparse y vivir en esfera más amplia de libertad y de progreso que la del estrecho y mezquino ideal de vida impuesto por el favoritismo español*” (Nicolás Salmerón 3er president de la I República espanyola).

“Quan parlem de les dues Espanyes no ens referim a Castella per una banda i els pobles sotmesos per l’altra, car en aquest cas no són dues, sinó quatre o cinc Espanyes. Ens referim a una divisió no geogràfica sinó espiritual. Es tracta de dues mentalitats geogràficament barrejades, encara que força polaritzades per raó de les diferències nacionals, però

espiritualment molt distintes: la mentalitat unitària, inquisitorial, autoritària i retardària, d’una banda, i la mentalitat progressista, democràtica, dialogant i oberta per l’altra. Espanya ha estat una possibilitat històrica mai no realitzada, sempre en projecte, sempre en gestació. Restarà a la història com una mera possibilitat, com una simfonia perpètuament inacabada. Un paradís perdut. I restarà com l’instrument històric d’uns bàrbars per destruir uns pobles i unes cultures. L’Espanya que no haurà estat mai altra cosa que l’Estat espanyol, no ha creat cap cultura. Perquè la cultura castellana és castellana, no espanyola. Sense l’Estat espanyol també hauria existit” (Mossèn Josep Armengou, Berga 1910-1976, eclesiàstic i escriptor catalanista).

“Les transformacions dels pobles comencen pels cercles superiors de la vida nacional i després irradien, en ones concèntriques, fins a les capes socials més profundes, que són també les més resoltament contràries a les innovacions... Així, avui, a Catalunya, el corrent descatalanitzador va acabant de dur, per l’empemta rebuda, la seva acció cap a les perifèries de la vida catalana, quan ja en els cims enlairats el nou corrent escampa la seva acció catalanitzadora... El que arriba a la massa és el corrent que mor: el que veritablement avança i triomfa és el que domina en els cims, en els centres d’impulsió, en els cercles propulsors de la vida nacional” (“*La Nacionalitat Catalana*”, 1906, Enric Prat de la Riba, 1870-1917).

“Va seguir la bifurcació de l’ànima catalana, que continuava tenint per seu i propi tot el que el poble castellà havia anat fent passar com a únic espanyol: però començàvem ja a no demanar perdó d’ésser catalans... Admetíem la monstruosa coexistència de les dues cultures, de les dues psicologies sobreposades d’inferior a superior, i fins volíem trobar-hi un fonament.

El fonament que, de boca en boca, o de ploma en ploma, ha durat fins avui és l’harmonia de la unitat i la varietat. Argument espigolat pels camps de l’estètica alemanya, empeltat de sabor teològic amb analogies cercades al dogma catòlic de la Trinitat, no sortia d’una vaga i estèril poetització” (“*La Nacionalitat Catalana*”, 1906, Enric Prat de la Riba, 1870-1917).

- Del colonitzat

“El colonialisme visible et mutila sense dissimular: et prohibeix de dir, de fer i d’ésser.

El colonialisme invisible, en canvi, et convenç que la subjugació és el teu destí i la impotència la teva naturalesa: et convenç que no pots dir, no pots fer, i no pots ser” (Eduardo Galeano, “Els

llibre de les abraçades”, 1989).

“És difícil lluitar amb un enemic que té torres de guaita al teu cap” (*Esquire*, 1970, de Sally Kempton, escriptora de meditació orientalista contemporània).

«Fins i tot tenim un eminent antropòleg (Jordi Sabater i Pi, africanista) que recomana que s’ensenyi als nens de les escoles una assignatura nova (i van.....) que es diu *Antropocentrisme, la ciència de la humilitat* (COM Ràdio 4-4-2005). Com és lògic el citat geni, carregat de premis i medalles anava contra les ciutats, contra el consum, contra el ciment...etc.” *tots som iguals*”, “*la vida és una fantasia de les proteïnes*” *Chapeau!!* Pobres nens!! Pobre país! Ja ens han fet prou mal els humils!! Que vagi a predicar a casa dels imperialistes i xulos” “...per damunt dels mals dels altres, tan cultes, purs, preciosistes, filigranistes, vividors de la justificació vicençviva » (“*Ostitú, quin país!*”, Frank Dubé, artista, empresari i escriptor català).

“Catalunya era desconeguda dels catalans moderns, era una mare a la qual no es deixava criar en sos propis pits els fills, que eren donats a una dida forastera” (“*La tradició catalana*”, cap. I, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“El pensament que ha cedit a la colonització és aquell que, *capturat*, accepta la destrucció en lloc de rebel·lar-se i combatre-la, i es resigna a transmetre, com si fossin d’elaboració pròpia, i sense sospesar-les críticament, totes aquelles *raons* que segrega el cervell que l’ocupa” (Manuel de Pedrolo, escriptor català, a *Cròniques colonials*, 1982).

“Una empresa que no vigila què fa i com es comporta la competència, és una empresa perduda. I què és Catalunya sinó una empresa col·lectiva?” (Xavier Roig, «Ni som ni serem»).

“Per tant, la indignació de l’oncle Oleguer era lícita. Així anaven les coses, per culpa del favoritisme i del frenesí burocràtic, i el meu parent no era home que cedís ni es deixés atropellar, per mica que pogués comptar amb la palanca de vies autoritzades. Començà a bellugar-se, va anar a veure a l’un i a l’altre (institucions i persones), fins que aconseguí el que semblava impossible: que nosaltres mateixos ens fabriquéssim les anelles. I que consti que l’oncle Oleguer no es va deixar dur per cap interès personal -no tenia cap connexió amb la metal·lúrgia-, sinó pel seu amor als orígens. Cal dir que va trobar eco i solidaritat, ja que aquestes coses no s’aconsegueixen mai sense que tothom ajudi poc o molt. És el que deia l’oncle: -A mi no m’hi anava ni m’hi venia res, perquè la meva participació en els embal-

atges em rendeix igual tant si es fan les peces aquí com a fora. Però no m’agrada que ens trepitgin. I amb un estremiment que li feia tremolar l’anella, afegia: -Amb nosaltres no s’hi pot jugar!” (“*La societat consumida*”, sàtira d’en Pere Calders al caràcter onclellet dels catalans davant el franquisme).

“Michael Jackson també volia ser blanc i el nom de Karl Marx és gentil alemany, perquè ell es deia originàriament Moses Levy Mordecai. Els pobles oprimits i colonitzats es canvien el nom, per no saber aguantar la pressió de l’opressor. És un problema d’autoodi, de manca de tremp per resistir dignament la injustícia i l’extermini” (Autocitació).

“És interessant que moltes colonitzats i molts catalans no es reconguin com a discriminats; cap prova millor no podríem trobar de la totalitat de llur condicionament” (Autocitació).

“La progressia fomenta l’individualisme, la manca de compromís o de coresponsabilitat, el subjectivisme, l’eticisme superficial, molt ensopit i, a més, purament teòric, per quedar bé en xerrameques i discursos de diades de guardar. Això ve de la mà de la manca de treball constant (=individualisme neoliberal en la vida quotidiana), i aquesta mancança duu a la ignorància sobre els mecanismes del canvi social real i a la caiguda en el món dels dissenys, els somnis utòpics i la mandra suposadament “de bona voluntat”. Tal abassegadora ignorància implica la inevitable derrota davant els més treballadors i millor formats (els espanyols i francesos cobren de l’Estat, ço és, dels nostres impostos, per anorrear-nos, a més a més). La derrota ens porta a la colonització i a l’explotació, les quals porten normalment més ignorància i confusió, a més folklore pseudopolític inepte, tot tancant el cercle de subdesenvolupament nacional català. Els qui es diuen nacionalistes i no treballen —la gran majoria— ho volen arreglar després, per tapar la pròpia incompetència, fent victimisme barat, en comptes d’endregar el mal treball o la manca d’esforç. Però tal faràs tal trobaràs, l’autoengany és un tret miserable del gauchisme infantiloides que encara raja a dojo perquè emmascara la malfeineria i la irresponsabilitat massives” (Autocitació).

“Els catalans conscients, igual que els negres o els jueus o tantes altres nacions trepitjades al llarg de la història, hem d’esforçar-nos al màxim, perquè anem contracorrent (discriminat per les lleis, sàdicament calimniats pels mitjans de comunicació espanyols, etc.). Si en qualsevol cosa no ho fem sense però, com ens ho reclama la plebs enverinada per l’espanyolisme, no diran “És un idiota-perill-etc.” sinó “és un idiota, perillós, etc. ...catalanista” “Els

nacionalismes estatistes són del tot omnipresents i, tanmateix, són “invisibles” als ulls de la gent, en tant que és l'única percepció nacional que conceben (en bona part per incultura, provincianisme i conductisme de masses): de tan grans, ho tenyeixen tot i la gent no hi veu una altra coloració” “El colonialisme i l'opressió nacional (com tota opressió) són tan intensos i durs que al principi amb prou feines pots distingir-los, potser penses que simplement és la realitat, després t'adones que això és realment la mort en vida. És menester molt de coratge i unes altres veus per a convèncer-te que pot ser capgirat i que deus actuar” (Autocitació).

“...l'admiració és causa determinant d'imitació, i la imitació és un dels agents més actius i generals de la transformació de les societats... Tant és així, que la gran decadència de l'esperit nacional del poble català pot en bona part explicar-se per la imitació de la cultura castellana a què va lliurar-se en progressió ascendent durant tres segles” (Enric Prat de la Riba, 1870-1917, president de la Mancomunitat de Catalunya, en les lletres a en Joan Manyé i Flequer).

Del colonitzador

“*El mundo se divide en dos: españoles e infieles*” (Espanyol d'Ofici)” (Deduït per Frank Dubé, artista i empresari barceloní).

“Qui no té vergonya tot lo món és seu” (Dita).

“A sovint li desplaïa com eren de distints els anglesos a Anglaterra i a l'Índia. En Anglaterra eren amables i no afectaven superioritat, però quan anaven a l'Índia com a governants es tornaven arrogants i orgullosos” (“*Come, my Beloved / Vine, aimia*”, cap. 4, de Pearl S. Buck, 1892-1973, escriptora estadounidenca).

“Tot el que és ignorat és rebutjat” “Castella, que menysprea tot allò que ignora” (Antonio Machado, 1875-1939, poeta líric castellà republicà, mort a l'exili a la Catalunya Nord).

(L'allunyament entre espanyols i portuguesos es deu) a la petulant supèrbia espanyola per una banda, i a la primmirada suspicàcia portuguesa, de l'altra part. L'espanyol, el castellà sobretot, és menyspreador i arrogant, i el portuguès, igual que el gallec, és desconfiat i susceptible” (“*La literatura portuguesa contemporània*”, Miguel de Unamuno, 1864-1936, escriptor basc).

“Espanya és un país de fatxendes, de gent que vol fer diners amb el treball d'altri. No hi ha consciència de treball inventiu, de la rendibilitat no usuària” (Félix de Azúa, *1944, catedràtic d'Estètica a la UAB, poeta, escriptor barceloní).

“Així com mantens una persona avall, alguna part de tu ha d'estar-se allà avall, ço vol dir que no pots elevar-te com altrament sí podries” (Marian Anderson).

“La gent de tarannà nazi, els psicò-

pates, després que la manipulació i horror nazis han quedat ben al descobert, i fidels a llur tarannà –la psicopatia és inguarible- no sols continuen igual, sinó que ho disfressen d'antinazi tot assenyalant els antinazis com a “nazis”. I, els idiotes, quan un nazi assenyalava fent sensacionalisme, en no tenir més dades perquè només es preocupen del futbol o del xafardeig –que és la normopatia-se'l creuen. Ara, com sempre, els nazis o psicòpates viuen ben relligats al poder” (Autocitació).

“Hom creu que Sir Henry Wilson amenaçà de dimitir com a cap de l'oficina general imperial si hi havia indult (per a K. Barry). L'u de novembre, en Kevin Barry fou penjat per un botxí anglès a la presó de Mountjoy. El seu nom esdevindria símbol, arreu el món, del combat del jovent per la llibertat. Hi ha pocs llocs al món de parla anglesa on no es canti “*Kevin Barry*”. És, per cert, una cançó de les favorites entre l'Exèrcit Britànic, i l'autor del llibre diu haver-la sentida personalment en una desordenada reunió a Gibraltar”. (“*A terrible Beauty is born*”, d'Ulick O'Connor).

Això demostra quant més democràtica és la mentalitat anglosaxona que no pas la hispana: canten una cançó dels independentistes contra els qual han lluitat, però...algú s'imagina militars espanyols cantant una cançó independentista catalana o basca?

Aquesta cançó diu:

“A la presó de Mountjoy, un dilluns dematí, enlairat dalt la forca de l'arbre, en Kevin Barry donà sa vida jove, per la causa de la llibertat. Però el noi de divuit estius, encara no ho ha negat ningú, quan caminà devers la mort aquell matí, orgullosament mantenia el cap en alt. Aquell fatídic Dilluns de Pasqua dins la trista cel·la presidiària, soldats britànics torturaven en Barry sols perquè ell no cantava els noms dels seus braus companys i d'altres coses que maldaven per conèixer.

-Delata'ls o et penjarem

Kevin Barry sempre els contestà amb un “*No*” (Cançó irlandesa durant el procés independentista).

“Però ara la tradició anglesa se n'ha pujat al cap del jovent intel·lectual d'ací (l'Índia). Nosaltres els ensenyàrem anglès i ara lligem els nostres diaris i han après les nostres maneres. Lligem els nostres vigorosos editorials independents, no copsen pas que la crítica anglesa no vol dir deslleialtat, i critiquen i són deslleials (...) Lord Lytton s'ho prengué molt malament i promulgà una llei de fiscalització de la premsa indígena, però fou abolida quatre anys més tard. Als anglesos ens afligeix irremeiablement la consciència mentre que els hindús no hi són avesats” (“*Come, my Beloved / Vine, aimia*”, cap. 1, de Pearl S. Buck, 1892-1973, escriptora estadounidenca).

“Els qui fan impossible una evolució pacífica faran inevitable una revolució violenta” (John F. Kennedy, 1917-1963, en un discurs en la Casa Blanca, 1962).

“Quan els alemanys ocuparen Bèlgica, feren malbé cases particulars i assassinaren innocents amb l'excusa que “civils els havien disparat”. Les forces armades d'ocupació, a Irlanda, ara fan malbé cases particulars i maten gent innocent, al seu torn, amb l'excusa d'haver estat tirotejats per civils. Els ministeris anglesos que per aquesta causa denunciaren Alemanya, ara, callen” (W. B. Yeats, escriptor britànic).

Les raons endògenes de la colonització en la pròpia decadència del poble colonitzat

“Quant un poble s'ha tornat incapaç d'autogovernar-se i està en condicions per a sotmetre's a un amo, tant se val d'on vingui aquest” (Georges Washington, 1732-1799, independentista estadounidenca).

“Una nació oprimida està necessàriament composta, bàsicament, de nul·litats ensuperbides, de plebs egoista i idiota, de gent falsa i indisciplinada. Si una nació està en vies d'alliberament, necessàriament millora. I si està en vies de dissolució, empitjora” “El problema de tota nació oprimida és sempre el mateix, d'una monstruosa immaduresa psíquica: odien més l'opressor que no estimen el propi poble. Vet ací el problema de fons i l'actitud que els duu tot just a ser oprimits. Estan internament disgregats i, en comptes d'automillorar-se a través d'una sana autocrítica i redreçament, es dediquen a odiar l'ocupant, perquè consideren que ells són innocents de tot (a causa de la manca d'autocrítica i el propi provincianisme). Però l'ocupant no fa sinó ocupar el buit que la dessídia, la ineptitud i covardia autòctona els ha deixat fàcil” (Autocitació).

“La figuera sense fruit ocupa la terra quan un lloc que un altre podria haver conreat amb el sol de les bones obres, l'estult el cobreix amb l'ombra de la peresa” (“*Regla Pastoral*”, cap. 21, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

Plantar cara al colonitzador

“Visca la nostra terra! Salvem la nostra gent de les urpes dels estranys!” (Cant nacional hongarès, Sandor Petofi).

“D'on prové el dret d'Anglaterra per governar Irlanda? En què es basa? No pas en el desig del poble irlandès, per cert. Es tracta d'una vella possessió. Generalment no és pas acceptat que cap saltaparets que hagi furtat una propietat durant llarg temps sia el més indicat per continuar posseint-la” (Æ o A.E. [George William Russell], 1867-1935, escriptor, editor, crític, pintor i periodista nacionalista irlandès, molt popular als Estats Units).

“Oblidem moltes vegades que, en voler ser allò que som, i voler ser-ho de l'única manera que compta, íntegrament

i sense interferències, com és el dret més elemental de qualsevol comunitat, no exigim pas a ningú, en aquest cas als nostres opressors, que renunciïn a res de substancial (...) i que no és de cap manera un gest hostil fer-los entendre que exactament com ells no tenen cap raó per a renunciar a llur cultura i a la independència nacional que l'assegura, no en tenim tampoc cap, nosaltres, per a cedir la nostra i resignar-nos a una dependència que, no ho podem ignorar, va erosionant ràpidament la nostra cultura i acabarà per destruir-la” (Manuel de Pedrolo, escriptor català, a *Cròniques colonials*, 1982).

“És una fal·làcia dir que si estem d'acord amb els valors universalistes ja no ens hem de preocupar de les identitats. Al contrari, la regulació de les identitats culturals pertany a una nova visió d'un universalisme ja no pensat des dels estats” (Requejo).

“Jo als espanyols, com que encara que els expliquis les mil i una i els demostris cent genocidis continuen igual, per abreuja -i surt efecte i us ho recoman de dir-, els faig breu i ras: “*Abans mort que espanyol*” (Autocitació).

Plantar cara a la decadència del colonitzat

“No copsarem ni un borrall de la política d'en Gandhi si ignorem que la seva fita no és pas una victòria política sinó espiritual... Foragitar els anglesos de l'Índia fos una ambició ben mesquina i vanal per a un savi tan gran com Gandhi. El seu deler és alliberar el poble dels propis mals (entre els quals els anglesos són el menor i el més visible). El seu afany és deslliurar de la ignomínia l'Ànima: viure, és a dir, ensenyar la veritat (“*Ahimsa*”)” (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, a “*Peregrinatge a les fonts*”).

“No hi ha al món ni opressors ni oprimits. Hi ha els qui es deixen oprimir i els qui no ho toleren” (Atatürk, president i dictador estatista turc).

“Parlem per a sords i contra gent que té una excel·lent oïda” (Joan Fuster, Sueca, 1922-1992, assagista pancatalà).

“Al meu parer la Providència dóna a cada persona i cada poble allò que ha de menester o allò que mereix (a la llarga). És un problema d'autocàstig dels pobles incrèduls i/o poc morals/ètics. Per això tot líder independentista triomfant centra el seu discurs no pas en l'odi contra els opressors sinó en la millora mental i espiritual del poble oprimat. L'horrible mesellisme, dessídia i manca de tremp del catalanem em semblaran sempre més denigrants que la gran majoria de barbaritats espanyolistes contra el nostre poble. La manca de reacció i de dignitat és allò més horrible, perquè tanca l'eixida a una solució, a la mateixa llibertat i a la mateixa qualitat humana de qui actua tan miserablement. Per això crític el meu propi poble, no pas per autoodi (ben al contrari!)” (Autocitació).

Vol fer un Casal Català a Catalunya?

Curt de cervell

Jo sóc una mica curt, i com que sóc una mica curt, necessite que les coses me les facen ben explicades; perquè anem a vore si m'explicue jo ara:

Jo em pensava que el simple fet de voler evitar que la llengua i la cultura del teu país (o poble, regió, nació, comunitat o tribu; com vulgueu) desapareguen davant la pressió d'altra llengua políticament i militar més forta, era una qüestió de moralitat i honestat cap als teus; o per dir-ho d'una altra manera més clara: defensar allò que has mamat, treballar per la llengua dels teus pares i avantpassats, la del teu carrer, del teu barri, de la teua infància...

Això em pensava jo en la meua ingènua ignorància. Però no, ara resulta que vénen ells, els altres, i amb el seu exquisits i madrinyelíssims modals, em comuniquen que si gose fer o pensar tal cosa, és perquè sóc un intolerant institucional antidemòcrata i també un nacionalista (llegiu ací un bon grapat de connotacions pejoratives i despectives farcides d'indignació) anacrònic.

Ara vénen ells i em diuen, tot insinuant, burlates, que sóc un aixafaterrossos cava-soques (o "paleta", segons la seua exquisida llengua), que he de respectar l'ordre vigent i que al capdavant açò és Espanya –Una, Grande y Libre– i que deixi de ser un somiatruites romàntic. Agraït hauria de sentir-me. I content de poder beneficiar-me dels impostos que paguen TOTS els espanyols (sic!). I que

d'on em vénen eixes ridícules vel·leitats si ara som tots europeus i al que hem d'aspirar és a un món més cosmopolita, natural i sense fronteres (i sense el meu idioma?). A mi em sembla, però, que el cosmopolitisme serà tan boniquet com vulguen ells, però que el considere més aviat com un luxe que només es poden permetre els pobles realment lliures. I que realment, la única pàtria que reconec és el meu idioma.

I si els esmente que si, deixant a banda el tema de les fronteres, em sent com un estranger en la meua pròpia terra, i que l'únic que desitge, pobre de mi, és poder gaudir d'escoles, televisions, periòdics o llibreries en l'idioma d'ací, ells em repliquen que quins capricis més estranys que tinc i quines ganes de fer la guita; i que el que haig de fer és deixar-me de frivolitats sentimentals, si no vull que m'acusen de boig nacionalista (torneu a llegir ací un altre bon grapat de connotacions pejoratives i despectives farcides d'indignació), terrorista subversiu, feixista antiglobalitzador i no sé quantes barbaritats més.

Així doncs, vet aquí el motiu de la meua perplexitat: per culpa, sens dubte, de la meua estulta badoqueria, jo em pensava que les meues preocupacions i inquietuds em venien d'un cert respecte ètic envers el meu poble, quan ara va i m'assabente, gràcies a ells, que no són ni nacionalistes, ni terroristes ni intolerants ni feixistes, que en realitat tot açò meu em ve donat per ser jo una mica curtet. Ai, com de trist és no tindre tant

de cervell com els altres! Ni diners, ni exèrcits, ni poder...

Sico Fons

<http://www.tv3.cat/videos/686949/Un-Casal-Catala-a-Catalunya>

Colònies d'estiu

La Direcció General de Política Lingüística de l'Ajuntament de Palma, dependent de la Regidoria de Cultura, Patrimoni i Política Lingüística, organitza, de nou, unes colònies lingüístiques adreçades a joves estudiants d'ESO i Batxillerat de Palma.

Es tracta d'un campament d'una setmana de duració en que els participants són un 70% de joves catalanoparlants i un 30% de joves no catalanoparlants. L'objectiu principal és, a més de passar-s'ho bé en un ambient lúdic, fomentar l'ús de la llengua catalana entre el jovent de Palma, incidint especialment en els i les joves no catalanoparlants, que tindran l'oportunitat de conviure amb altres joves que la tenen com a llengua habitual i de participar junts en multitud d'activitats.

Durant els 7 dies faran diferents tallers, jocs, gimcames, activitats d'aventura i visites culturals, entre altres coses. A més, dins els programa de les colònies s'hi inclouran dues xerrades de tema lingüístic adaptades a l'edat dels joves que hi participen.

Les Colònies Lingüístiques es duran a terme del 10 al 16 d'agost (per a joves

de 4rt d'ESO, 1r i 2n de batxiller) i del 17 al 23 d'agost (per a joves de 1r, 2n i 3r d'ESO) al Campament de La Victòria, a Alcúdia. El preu és de 35 euros, i per inscriure-s'hi cal que vos poseu en contacte amb el Projecte D (Servei de Dinamització Lingüística de Palma) al telèfon 971 257 761. Així mateix hi podeu telefonar per qualsevol dubte que tengueu.

Joves de Mallorca per la Llengua

C. del Pare Bartomeu Pou, 31
07003, Palma
tel.: 971 723 299
fax: 971 719 385
info@jovesllengua.cat
www.jovesllengua.cat

Andorra

L'estat català dels Pirineus, fa una defensa innegable i valenta de la llengua catalana, són les circumstàncies socials el que fa que la llengua catalana no avanci prou. Gràcies a Andorra, el català és llengua oficial d'Estat, i des d'aquest país sempre que s'ha pogut s'ha optat sense complexos de mostrar-se arreu del món en català. Des d'espectacles televisius com Eurovisió fins a estaments oficials com les Nacions Unides.

Doneu un cop d'ull:

http://www.catala.ad/index.php?option=com_content&task=view&id=41&Itemid=114

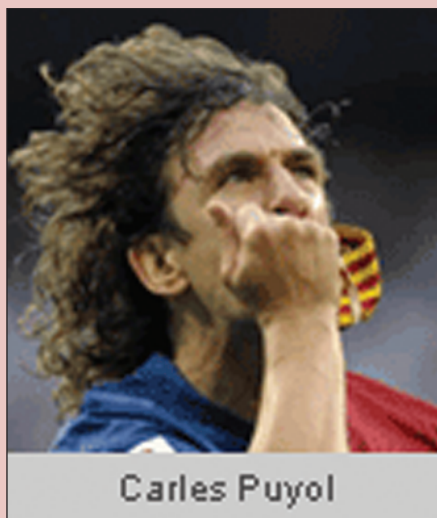
<http://www.veupropia.info/>

El Barça, una escola de valors humans

Encara és massa aviat perquè puguem prendre consciència del que ha fet el Barça aquesta temporada. Encara és massa aviat perquè ens adonem de la grandesa d'allò que ha aconseguit. I no em refereixo només a les tres copes, sinó també als valors que ha transmès. Les copes, no cal dir-ho, són importants perquè garanteixen el pas a la història -sense elles no hi ha certificació i sense certificació el record del bon joc desenvolupat s'esvaeix com un dibuix a la sorra- però són els valors els que han fet del Barça el millor equip del món. Són els valors, no pas les copes, allò que ha seduït fins i tot aquelles persones que no se senten atretes pel futbol o aquells professionals que s'hi han enfrontat i han perdut, com ara Joaquín Caparrós, entrenador de l'Athletic de Bilbao, que ho expressa així: "El Barça és a l'últim grau de la universitat i la resta,

començant pel Manchester United, som encara a l'EGB". Són, en resum, els valors que glosava el diari *The Times* el passat 28 de maig **dient**: "un Barça que va elevar aquest esport a l'art més sublim".

Contra les estratègies conservadores, contra el tancament defensiu, contra l'estil destructiu i el joc violent com a expressió d'impotència, el Barça hi ha posat joc a cor obert, humilitat, generositat, sacrifici, perseverança, sentit col·lectiu... I la seva grandesa rau en el fet que aquests no són només valors futbolístics, són també valors humans. Valors humans contraposats al culte a la personalitat individual i a la cultura del triomf per la via del mínim esforç que alguns practiquen. Cal tenir en compte que les noves tecnologies han elevat l'esport a la categoria de referent mundial i que en els seus protagonistes s'hi emmirallen milions de per-

Carles Puyol

sones, especialment infants i adolescents. El gest de Leo Messi mostrant una samarreta amb la inscripció al·lusiva a la malaltia "Síndrome X Fràgil" en la celebració d'un gol o el de Carles Puyol a l'estadi Santiago Bernabeu besant la bandera catalana del seu braçlet en la mateixa circumstància

adquireixen unes proporcions gegantines a causa, precisament, dels milions d'espectadors que ho veuen en directe i dels milions que ho veuran en diferit. En definitiva, si els mitjans de comunicació ho volen, el gest més petit pot adquirir una dimensió extraordinària i quedar enregistrat per sempre en la memòria col·lectiva, com hi ha quedat l'esmentat petó de Puyol.

Per això fa de bon dir que el Barça és un equip que ha enlluernat el món per la bellesa del seu joc i per la humilitat dels qui el practiquen. Fa de bon dir, perquè aquest és el seu veritable triomf: haver elevat el futbol a la categoria d'art i haver fet del seu planter una meravellosa metàfora dels valors que posseïm si sabem mirar el nostre interior i compartir el que hi trobem.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Era Val d'Aran, “era o és, encara”?

Aquest cap de setmana llarg; a Barcelona el dilluns era festiu, he estat a la Val d'Aran. La primera vegada que hi havia anat va ser amb els meus pares, quan jo devia tenir uns 10 anys. Ara en tinc 35, i no hi havia tornat mai més.

Tenia ganes de parar l'orella, com faig sempre, i sentir parlar en aranès. També fer-me un fart de llegir cartells en aranès. Hem estat sols a molts dels paratges impressionants com l'Artiga de Lin, el Plan de Tor o l'Estanh de Montoliu.

Sobre l'aranès o l'occità de la Val d'Aran, no l'he sentit parlar. Bàsicament, enmig de les múltiples urbanitzacions i pobles fantasmes, que només s'omplen de turistes durant la temporada d'hivern o del mig de l'estiu, només he sentit parlar en castellà, i de tant en tant en català i francès. Malgrat que el Conselh Generau utilitza l'aranès a la retolació, la retolació dels comerços és exclusivament en castellà, amb algunes excepcions a on és en català, però no he vist retolació privada en aranès, fora d'algun nom comercial escadusser. És més, fins i tot alguns ajuntaments com el de Salardú, fan part de la retolació exclusivament en castellà.

M'ha sobtat també, que alguna gent se'm dirigís en castellà o que no em diguessin res, en clara posició d'esperar que jo digués la primera paraula en alguna llengua “coneguda”.

He viatjat molt i he estat a llocs molt remots, com a l'Amazones, com a llocs ultra turístics com Sevilla, París, Ams-

terdam o San Francisco; però mai he vist com aquí, i parlo per la Vall d'Aran, però també podria parlar per Salou i d'altres llocs de la costa catalana, com la suposada atenció al turista va en detriment dels drets i de l'atenció dels locals.

El més desagradable, va ser quan tornàvem de Les i passàvem per Bossòst, quan la Policia Nacional espanyola ens va aturar per un control, segons ells, “rutinari”. Ens van comprovar tota la documentació, ens van fer tota mena de preguntes i ens van comprovar els DNI que se'ls van endur a furgoneta que era una unitat mòbil. Quan, al cap d'un quart d'hora, ja ens ho havien comprovat tot i ens acabaven de retornar la documentació, s'acosta un policia amb ulleres de sol, que em pregunta: “¿desde cuando tienen el vehículo?” i jo li contesto: “des del divendres”. El policia: “¿perdón? I jo: “des del divendres”. El policia: “¿cómo? ¿no le entiendo? I jo: “sí, divendres. Mira, dijous, divendres, dissabte i diumenge”. El policia: “¿me puede prestar el DNI otra vez, por favor?”. I jo que li torno a donar el DNI, quan ja ho tenien tot més que comprovat després d'un quart d'hora d'estarnos esperant de braços plegats. Al cap de 5 minuts de tornar a esperar, em dirigeixo a un altre policia i li dic: “perdoni, què estem esperant?” El policia em respon: “tardará un poco porqué tenemos problemas de cobertura con la emisora”, mentre el policia amb problemes lingüístics s'esperava al seu costat amb fatxenderia i prepotència.

Bé, no cal dir que el fet de tornar-me a demanar el DNI i de tenir-nos un quart

d'hora més extra, o sigui, una retenció injustificada, va ser degut al fet que jo m'expressés en català i no volgués canviar de llengua. També va ser sospitosa la falta de cobertura de l'emissora, per tornar a comprovar les meves dades, quan en la comprovació anterior i sense moure'ns un pam, no havien tingut aquest problema. Potser li hauria d'haver en aranès: “diuendres”, fent aquesta tan característica de l'occità i compartida pel francès, és clar que dubto de la competència lingüística d'aquell fatxa xenòfob al qual, entre tots, li paguem el sou.

El cas, és que propers a la frontera francesa, no sé quina era l'actitud d'aquest policia davant d'un turista francès. Potser el policia parla francès? Vaja! un funcionari capacitat per atendre als estrangers i no als locals? Permeteu-me que dubti! O és un problema de xenofòbia en contra de tot el que sona català? Hi ha països a on la xenofòbia i/o la discriminació per raó de raça, creença religiosa o llengua és fortament perseguida. Coses com aquestes no haurien de passar, i gent com aquesta no haurien de treballar a casa

nostra, a no sé és clar, que estiguem en un estatus d'ocupació permanent.

David Valls

Més sobre Violència quotidiana de la colonització espanyola: http://snow.prohosting.com/~weexist/Actualitat/Represi%F3/Recull_Llengua.html

Marsellesa occitana

Anatz enfants de lor patria
Al jorn de glòria solelh pòirit
Anatz enfants de lor patria
Anatz dormir, anatz morir
Passacarrièira i anirai pas
Vòstra bandièira, la vòli pas
Òu tu mon paire, e tu mon grand
Vòstre enemic èra pas l'alemand
Anatz enfants de lor patria
Al jorn de glòria solelh pòirit
Anatz enfants de lor patria
Anatz dormir, anatz morir
Per la carrièira me cal cridar
Aquel camp d'òsses luènh semenats
Mòrts del 14, lèu demembrats
Avuèi es fèsta, paures gojats
Anem enfants d'Occitania
Nos cal pas mai anar morir
Per res, pel rei, la Republica
Nos cal fargar nòstre país

Poesia Occitana: <http://www.geocities.com/Athens/7156/ligams.html>

La crisi derrota Europa

Dilluns, 8 de juny de 2009

El pitjor d'aquestes eleccions europees no ha estat la campanya, ni tan sols la lamentable participació a Catalunya (37%), sinó les interpretacions interessades que cadascú en fa des d'aquesta mateixa nit. El partit socialista europeu ha fracassat estrepitosament, i només la victòria del PSC a Catalunya trastoca l'anàlisi des d'aquí. Tot i guanyar, els socialistes catalans perden 7 punts. Aviat és dit. El partit popular europeu s'imposa clarament a l'eurocambra, i en el cas espanyol guanya les eleccions per 5 punts respecte els socialistes. El vot de la por no ha pogut frenar el càstig electoral per la crisi. Qui governa rep. Aquí, i a tot Europa. Si, a més, és un govern d'esquerra, el càstig esdevé sever.

En aquest context (crisi econòmica i erosió de les opcions de govern) s'entén l'avenç de CiU, que desplaça el PP de la segona posició al Principat i evidencia que el canvi de candidat ha estat una aposta encertada. D'on no es mou el PP, en canvi, és de la primera posició al País Valencià i a les Illes. A Catalunya, PSC. A la resta dels Països Catalans, i al conjunt de l'Estat, el PP. A la Catalunya Nord, també guanya la dreta, i és curiós que els socialistes no són segons perquè els desplacen els ecologistes i nacionalistes sense estat plegats. Finalment, Iniciativa Nacionalista, amb el suport de l'esquerra abertzale radical i de l'esquerra independentista catalana no parlamentària, es queda sense escó. Sí n'obté UPyD, que supera en vots C's a Catalunya. Moviments a les urnes unionistes.

Com que els governs llepen, es perfilen dos grans guanyadors aquesta nit. El PP de **Rajoy**, que treu mig milió de vots més que **Zapatero** i ho presenta com unes primàries de la derrota socialista a l'Estat. I a casa nostra, CiU, que puja mentre els partits del Govern baixen. CiU guanya a les demarcacions de Lleida i Girona. La demarcació de Barcelona es manté territori socialista. La de Tarragona, també. **Mas** diu que

aquest diumenge s'han sembrat les primeres llavors pel retorn de CiU a la Generalitat, però **Montilla** diu que els nacionalistes han fracassat en aquest preàmbul. Ja veuen l'interès per Europa en aquestes eleccions... L'eurodiputat més (el segon) actiu **Romeva** continuarà. Una bona notícia. Així com l'entrada de **Junqueras**, amb una proposta d'oficialitat del català sota el braç. Una altra bona notícia. Juntament amb **Tremosa** (felicitats, Ramon!) poden fer feina pels interessos del país. Com que els governs pateixen, i sobretot els d'esquerra, tant ERC com ICV han anat a la baixa. Però les dues forces ja haurien signat aquest resultat (repetir escó) abans de començar la campanya. Una campanya rara, rara, rara...

Saül Gordillo (web) és periodista.

Iniciativa demana al Consell actue contra la TV Il·legal Castàlia TV, que emet vídeos pro-Hitler

Rambla respon a Mònica Oltra genèricament sobre televisions ilegals, sense respondre sobre el cas concret de la de l'assessor de la Conselleria Cultura, Josety.

La Síndica de Compromís i portaveu d'**Iniciativa, Mònica Oltra**, va presentar una pregunta al Consell, demanat explicacions per la continuïtat en emissió de la Televisió il·legal "Castàlia TV", continu centre de la polèmica, a més de pel seu contingut d'extremadreta, per haver emés vídeos que poden ser qualificats com d'apologia del nazisme (desfilades militars nazis entre altres).

Oltra, recordava que aquesta televisió era propietat de Jose Luis Tirado "Josety", persona contractada per la Conselleria de Cultura com assessor al càrrec de Conseller Delegat de "Castellón Cultural" per a la Ciudad de las Lenguas. Precisament, el Conseller Delegat, l'ex alcalde de Castelló, Jose Luis Gimeno, semblava ser el propietari de l'immoble des del qual emetia aquesta televisió.

Els ecosocialistes venien denunciant que aquest televisió, completament fora de la llei i ofensiva per als demòcrates, estava emeten amb total tranquil·litat tot i el coneixement del Consell, mentre el PP ha perseguit i inclòs multat amb quantitats astronòmiques les emissions de TV3 al País Valencià,

Oltra va preguntar per escrit si coneixia el Consell l'existència de la TV il·legal Castàlia TV a Castelló de la Plana, si coneixia el Consell el contingut d'aquesta televisió, i si pensava a aplicar el Consell el mateix criteri que s'ha seguit contra TV3 en algunes parts del nostre territori. Igualment, Oltra va preguntar si coneix el Consell qui són els responsables d'aquest TV il·legal.

La resposta donada pel Vicepresident del Consell, Vicente Rambla, es limita a respondre "En el camí per a l'ordenació del mapa audiovisual valencià, s'ha iniciat la tramitació de diversos expedients sancionadors respecte a les televisions il·legals que emeten a la nostra Comunitat i pel fa al reste, continuarem amb el treball d'identificació dels titulars i domicilis a efectes de les corresponents notificacions".

D'aquesta resposta es pot extraure que efectivament no s'ha actuat contra aquesta televisió, fet que suposa un acte discriminatori amb la resta de televisions sancionades, i deixa entreveu-

re una clara intencionalitat política en quines són les televisions contra les que es va i contra les que no, pel seu color polític".

A la Mesa de les Corts

Mònica Oltra i Jarque, diputada del grup parlamentari **Compromís**, a l'empara del que disposa l'article 157 del RC, té l'honor de formular al Consell, la pregunta següent, desitjant contestació escrita:

La resposta donada pel Consell, a la pregunta escrita número 13468, sobre les emissions il·legals de Castàlia TV, es respon, que "En el camí per a l'ordenació del mapa audiovisual valencià, s'ha iniciat la tramitació de diversos expedients sancionadors respecte a les televisions il·legals que emeten a la nostra Comunitat i pel fa al reste, continuarem amb el treball d'identificació dels titulars i domicilis a efectes de les corresponents notificacions".

En base a eixa resposta pregunta:

Quants i a quines televisions se'ls ha obert expedient sancionadors?

En qui esta es troben tots i cadascun d'aquests expedients sancionadors?

Quina és la quantia de la sanció demanada?

S'ha procedit a la clausura de les emissions i instal·lacions d'aquestes televisions il·legals?

S'ha identificat a més titulars i domicilis de tv il·legals des de la resposta parlamentària passada?

S'ha identificat ja als titulars de Castàlia TV?

Des de quan es té constància de l'existència de Castàlia TV (tenint en compte durant la passada legislatura ja va ser objecte de preguntes parlamentàries?

Atenent a que el propietari de Castàlia TV és una persona en nòmina de la Conselleria de Cultura, com a assessor cultural adjunt al càrrec de Conseller Delegat de Castelló Cultura, pensa demanar-se a la Conselleria de Cultura faciliten les dades d'aquesta persona les dades de domicili d'aquesta persona per a les corresponents notificacions?

Les Corts, 29 de maig de 2009

Mònica Oltra

<http://iniciativapv.org/castello>

Immigrants o invasors?

Francesc Candel explica: "Els catalans sempre han cregut que aquesta immigració dels anys quaranta era una allau provocada. Ficaven la gent als trens i els pagaven el bitllet perquè poguessin venir." "En el fons, i d'una manera molt obscura, ja era una mica això, ja. A Jaén hi havia sortides diàries de tres-centes persones, cap a Catalunya, organitzades regularment per la Dirección General de Empleo."

Aquesta immigració, tant la d'abans com la de després de la guerra dels tres anys, a Catalunya no significava el mateix per a tothom.. Entre les classes populars, sobretot entre els sectors més desvalguts, hi havia una certa alarma; els immigrants venien a "menjar-se el pa dels catalans". Tinguem en compte que, diverses vegades, la immigració va ser la principal nodridora d'esquirols. En canvi, per als comerciants, i sobretot per als industrials, els immigrants eren una mà d'obra barata; se'ls miraven amb recel i amb menyspreu, però els eren útils. És potser per això que als escrits de la gent de dreta d'abans de la guerra, els immigrants són tractats, en general, amb més benevolència que no pas als escrits dels esquerrans. Els d'esquerra, sovint eren més crítics. [fixeu-vos en qui són els qui diuen que calen x immigrants per poder cobrir llocs de feina, mantenir la seguretat social, etc.; ho diuen els mitjans de comunicació convencionals, en mans dels gran empresaris]

Quan els francesos afluïen a Algèria, posem per cas, eren immigrants? N'hi van anar de tota mena; de tots els estaments, de totes les classes socials; peons, obrers especialitzats, comerciants, gent de professions liberals; i magistrats, i militars i policies. De tots plegats n'hi havia amb prou quantitat perquè des de París consideressin que Algèria era francesa. I, és clar, per tal que els aborígens també poguessin ser considerats francesos - francesos amb unes certes peculiaritats, però formant part de França - la llengua francesa també esdevingué la llengua oficial dels algerians. Ara bé, la gent que s'havia abo-

cat a Algèria des de França, eren immigrants? Què respondrem si se'ns recorda que Algèria, legalment, havia passat a ser un tros més del territori francès?

Els espanyols que havien anat a Amèrica després de *descobrir-la*, podrien haver estat vistos per les diverses nacions aborígens d'aquell continent com a emigrants?

Els espanyols en relació amb Amèrica, com després els francesos amb relació amb Algèria, des del més desposseït peó fins al més pompós general, eren invasors.

Pot, a Catalunya, considerar-se com a immigrada la gent que prové de l'Espanya castellana i parla la mateixa llengua que, oficial a l'Estat espanyol (l'estat hereu, recordem-ho, del Consell de Castella) ha estat imposada als catalans per ordre dels governants d'aquest estat?

Mentre força catalans d'origen, nascuts a Catalunya de pares i avis catalans, entre els quals es troben diversos intel·lectuals i polítics, poden ser acusats de col·laborar amb l'invasor, ningú no podrà negar que els qui han vingut a Catalunya des de diverses terres d'Espanya i es troben en la línia de la CONC [Comissió Obrera Nacional de Catalunya], tant si han acabat sentint-se catalans com si continuen volent ser murcians, andalusos, extremenys, castellans, aragonesos..., no tan sols mai no seran considerats invasors, sinó que, ben al contrari, només poden ser qualificats de defensors de la nació catalana.

Hi ha, però, un percentatge molt elevat dels qui vinguts a Catalunya des de diversos indrets d'Espanya actuen com a invasors. Formen part d'aquest conjunt, bàsicament i sembla que en una proporció elevadíssima, els funcionaris de tota mena vinguts de fora. D'altra banda, hi ha els que es comporten com a autèntics invasors per manca d'informació. Aquests, si reben la informació que els manca, són els susceptibles de convertir-se en nous catalans.

[extret de *L'autodeterminació de Catalunya*, de Fèlix Cucurull, Eds. Tibidabo, pàgs. 154, 155, 158, 162 i 163]

Boicot a LA CAIXA!

Els botiflers de La Caixa condemnen a mort milers d'empreses catalanes mentre financen el Madrid

La Caixa finança els fitxatges del Madrid, segons 'The Telegraph' L'entitat catalana hauria concedit un crèdit de 250 milions d'euros al club blanc

El diari londinenc *The Telegraph* informa, mitjançant una crònica des de Madrid, que els fitxatges del Reial Madrid, promoguts pel nou president del club, Florentino Pérez, han estat

finançats mitjançant un crèdit de *La Caixa*. *The Telegraph* afirma que "segons un estudi recent, el deute del Madrid podria estar al voltant dels 500 milions d'euros", i s'afegeix que "Pérez s'ha esforçat per aconseguir un crèdit de l'entitat catalana *La Caixa* per finançar els seus fitxatges".

Reproduït de www.e-noticies.cat

Dinàmica entre tàctica i estratègia

“Passes curtes i metes llargues” (Adagi).

“Siguem intransigents amb la meta i flexibles amb el camí” (Pasqual Miquel i Tomàs, valencianista).

“Em centre a dur a terme petits canvis per atènyer grans canvis” (Louise L. Hay, professora i escriptora californiana de *best-sellers* d'autoajuda).

“Si vols avançar un metre, has d'apuntar a l'infinit” (Joan Brossa, Barcelona, 1919-1998, innovador i imaginatiu poeta).

“Apunta al cel i tindràs la terra d'afegit. Apunta a la terra i no arribaràs enlloc” (Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nord-irlandès).

“No n'hi ha prou encara que fem passes que un dia puguin dur a la meta, ans cada pas ha de ser una fita, sense deixar de ser un pas” (Johann Peter Eckermann, 1792-1854, escriptor alemany).

“L'administració Bush continua mimant Xina, malgrat de la contínua repressió contra les reformes democràtiques, la brutal dominació de Tibet, la irresponsable exportació de míssils i tecnologia nuclears... Tal tolerància de part nostra podria haver tingut sentit durant la Guerra Freda quan Xina era el contrapès al poder soviètic. No té sentit jugar ara la carta xinesa quan els nostres adversaris ja han abandonat la partida” (Bill Clinton, *1946, 42è President -1993-2001- dels EUA, brillant i prominories nacionals).

“En un plànol politico-militar, la tàctica serveix per a guanyar batalles i l'estratègia empra les batalles per a guanyar la guerra” (No en consta l'autor).

Autocentrar-se, no badar, treballar.

“Qui matina, fa farina” (Refrany català).

“Sols aquells qui res no esperen de l'atzar són propietaris de llur destí” (Matthew Arnold, 1822-1888, poeta, assagista i crític anglès).

“La gent superficial creuen en la sort i en les circumstàncies... Els forts en les causes i els efectes” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estadounidense).

“Si fas el que has fet sempre, aconseguiràs el que has aconseguit sempre” (Anthony Robbins, *1960, expert mundial en lideratge i d'altres temes).

“La rutina no és organització, o no ho és més que la paràlisi ordre” (Arthur Helps, 1813-1875, escriptor i periodista anglès).

“No odiar mai, però saber combatre” (André Maurois, 1885-1967).

“Es requereixen noves formes de pensar per a resoldre els problemes creats per les velles formes de pensar” “Si cerques resultats distints, no facis sempre el mateix” (Albert Einstein, 1879-1955,

físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

“Una empresa que no vigila què fa i com es comporta la competència, és una empresa perduda. I què és Catalunya sinó una empresa col·lectiva?” (Xavier Roig, «*Ni som ni serem*»).

“És menester saber, per a cercar la pròpia llibertat, una mica de geoestratègia internacional, tenir sentit d'Estat (allò que els Estats en diuen també diplomàcia internacional). Sense això no hi ha realment desig de sobirania nacional ni la més remota possibilitat d'atènyer-la. Els catalans sempre es preocupen d'impartir justícia urbi et orbe sens escombrar primer la pròpia casa, es preocupen de tots els dictadors i genocidis haguts i per haver-hi abans de preocupar-te, sobretot, del genocidi (bàsicament cultural, en aquesta època, perquè si l'assimilisme funciona no intenten l'extermini físic, molt més antieconòmic: *amor d'amo, aigua en cistella*...) que nosaltres mateixos estem patint com a poble, perquè és sobre el que podem actuar més directament i perquè es troba molt menys internacionalitzat que no pas uns altres amb molta més premsa, com ara el del Sahara o el kurd o l'indi (clar, amb tan poc sentit geoestratègic és normal que no n'estigui gens ni mica, d'internacionalitzat). Com va dir Macià, moltes nobles causes tenen a muntó defensors arreu el món, però la nostra sols ens té a nosaltres” (Autocitació).

“No donem armes contra nosaltres al món, car en farà ús” (Gustave Flaubert, 1821-1881, novel·lista realista francès).

“Evita d'entrar en confrontacions, però una vegada hi hagi entrat, mantén t'hi a fi que el teu contrari se'n guardi, de tu. Dóna a tothom la teva oïda i a pocs la teva veu; pren consell de tothom, però reserva el teu judici... No manlleveu ni deixeu en manlleu, perquè a sovint es perden alhora el manlleu i l'amic, i manllevar esmussa el tall del bon govern” (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa).

Fer plans: estudiar i amanir previament cada cas o afer.

“Com saps, hom coneix la mare de Takeo-san com l'esperit de l'oposició, de l'egoisme i de la caparruderia (...) en qualsevol cas no és dama de caràcter tranquil como ta mare, ací present. Però no és ni un dimoni ni una serp, sinó un ésser humà. Simplement amb tacte pots ser fins i tot la muller d'un dimoni i d'una serp. Per tant, de ser jo dona, podria posar la vídua o qualssevol, com ella, tova com la pasta de pa en dos dies (...) Si hi vas com a criada, és a dir, com a candidata disfressada per a ser la promesa del fill, allò primer que has d'anar amb compte és de no ser tan peresosa com ets. Hauràs de matinar tots els dies (saps que els vells matinen) i tenir una cura atenta de les coses de la vídua, encara que desatenguis la resta; i,

en segon lloc, no deus enfellonir-te tan fàcilment com ara fas: hauràs de cedir en tot, ho entens?. Has de transigir quan et reprenguin; has de transigir quan t'exiguesquin una cosa injusta; has de transigir encara que tinguis raó. I aleshores cediran amb tu. Això és el que vol dir la dita de “*qui perd guanya*” (“*Nami-ko*”, novel·la de Kenjiro Tokutomi, escriptor japonès).

“En Guillem Ostwald, famós investigador de química, féu el seu pla de vida des de ben jove. Reservava per a la vellesa totes aquelles feines que requerien molt coneixement, però poques energies físiques” (Fritz Pachtner, autor alemany de temes pedagògics).

“La manca de suficient dedicació a estudiar-se seriosament les coses duu a anar a la contra i a no tenir mai cap pla definit ni prendre mai la iniciativa, és a dir, una situació de problemes crònics sense solució. D'això, en altres mots, se'n diu incompetència. I, per suposat, amb l'errada ve el càstig” “Els problemes han menester d'una metodologia: bona anàlisi sense prejudicis, solucions possibles (calibrant-ne les conseqüències), tria de la tàctica més adequada, recerca d'eines escaients per aplicar-la i finalment aplicar-la (tot estant atent a possibles canvis tàctics per necessitats conjunturals)” “Quan la nostra debilitat és tan gran i els prejudicis en el nostre poble tan arrelats, fins i tot has de pactar puntualment en algun sentit amb el teu major enemic per tal de no semblar allò que ell vol fer-te semblar (extremista, marginal, invotable, etc.). És el que hi ha, i la política és l'art de traure partit a la realitat. La realpolitik exigeix molta adaptabilitat a canvis de ritme a voltes molt vius. Si et quedes enpardalat amb dogmes no arribaràs enlloc. Està bé tenir principis, però la maniobrabilitat ha de ser molta per arribar a atènyer eixos principis” (Autocitacions).

“La política dels grans partits (PP, PSOE, CiU i PNB) és obra d'especialistes en marketing i negocis, gent professional que sap com estan les coses: els interessos, les enquestes, les correlacions, les possibilitats. Parlem d'estratègics de bon nivell i sovint d'alta escola” (Autocitació).

“Per a fer un bon discurs cal tenir amuntegat a muntó més material del que utilitzaràs” (Dale Carnegie, 1888-1955, assagista nord-americà).

“Si vols construir un vaixell, no apleguis gent per recollir fusta ni els assignis tasques ni treball dur. Més aviat ensenya'ls a anhelar la infinita immensitat de la mar” (Antoine Marie Roger de Saint Exupéry, 1900-1944, escriptor i aviador francès).

“El coneixement governarà sempre damunt la ignorància, i una gent que volen autogovernar-se deuen armar-se a si mateixos amb el poder que el coneixement dóna. Un govern popular sense infor-

mació popular o mitjans per adquirir-la no és sinó un pròleg a una farsa o a una tragèdia o potser a totes dues” (James Madison, 1751-1836, 4t President dels EEUU).

“Si no saps on vas acabaràs enlloc” (Anònim).

“Analitzar la conjuntura suposa distingir entre l'urgent i l'important” “Més val un pla dolent, que no tenir cap pla” (No en consta l'autor).

“Què farem? farem foc o fugirem?” (Refrany català). “Si amb el diable has de dinar, cullera llarga et caldrà” (Refrany català).

“Pensar seriosament en la conducta que és menester observar en certes circumstàncies, abans que no arribin, és preparar-se per obrar bé en un moment donat. Els pensaments s'esdevenen actes i si els pensaments són ben resolts, els actes arriben sense entrebanc. En realitat, una acció combinada d'antuvi, estudiada i madurada, es produeix tot seguit de manera gairebé automàtica, amb més facilitat i naturalitat que no pas una acció que ens obliga a reflexionar sota l'esperó del moment. Tal manera de conformar plans d'acció és una de les formes d'autosuggestió” (Dr. Herbert A. Parkyn, escriptor especialista en autosuggestió per a sanació).

“Malgrat el seu cos, s'emparava de les dones per mitjà de l'esperit, tot enzant la curiositat d'elles, ja que no podia interessar-les a través dels sentits. *Amusez une femme et vous l'aurez*. Cal aprofitar la menor feblesa, treure partit d'un moment d'ensopiment, mirar sempre de demostrar que ets distint dels altres” (*Stendhal*, de Stefan Zweig, 1881-1943, escriptor austríac).

“Però el capità sentia una acusada preferència per les casades. Potser aquestes podien valorar-lo millor que no les altres... Però ell es mostrava molt amical, amical amb els marits de les mullers boniques, i sols cortès amb els esposos de les lletges... A sovint s'emportava el marit de cacera i li feia intimar amb dones de les quals ell se n'havia cansat, perquè posseïa la rara habilitat de saber separar-se de les seves amants i alhora servir-ne l'amistat” (“*Home from the Hill / Amb ell arribà l'escàndol*”, 1960, de William Humphrey, *1929, escriptor texà).

“Perquè Satanàs troba com cometre mals fins i tot amb les mans dels més mandrosos” (*Divine Songs. Song XX*, d'Isaac Watts, 1674-1748, escriptor d'himnes anglès).

“L'únic mitjà de sortir guanyant una discussió és evitar-la. Demostra respecte per les opinions alienes. Mai no diguis al proïsme que està equivocat. Si tu t'equivoques, és menester que ho admetis ràpidament i amb entusiasme. Comença una conversa de manera amistosa. Aconsegueix que l'altra persona digui “Sí”

immediatament.. Deixa que el teu interlocutor sia qui parli més. Deixa que l'altra persona cregui que la idea és d'ella. Tracta honradament de veure les coses des del punt de vista aliè. Mostra simpatia per les idees i desitjos de l'altre. Apel·la als motius més nobles. Dramatitza les teves idees. Llança reptes" (*Courses*, de Dale Carnegie, 1888-1955, assagista nord-americà).

Triar el tema, el lloc o el moment per jugar-hi amb avantatge.

"És menester deixar formalismes i aplicar més imaginació a la solució dels problemes. Com fan, per ex., els autors de *"The Simpson"*. Abans, tot allò que dramatitza aquesta sèrie ho deien filòsofs en llibres. *"Els Simpson"* ha fet d'aquestes filosofies per a elits una sèrie que fa riure i fa pensar per al consum de masses" (Autocitació).

"Tin una bona idea i serve-la al cap. Rau-hi i treballa-la fins que la col·loquis on toca" (Walt Disney, 1901-1966, gran creador estado-unidenc de dibuixos animats).

"Saber quan i com esperar és el gran secret de l'èxit" (Joseph Marie de Maistre, 1753-1821, filòsof i diplomàtic francès).

"Quan el dimoni s'aparta d'algú, aguaita l'instant oportú, i quan l'ha induït a un segon pecat, aguaita l'ocasió per al tercer" (Orígenes, ca. 185-ca.285, controvertit i prolífic autor cristià, fundador de l'exègesi, en *Catena Aurea*, vol. III, p. 346).

"...maldà per desviar la conversa del tema de l'economia de l'Àfrica cap al Problema Negre, tema amb el qual podria lluir-se. Volia lluir-se davant de Birgit. Ignorava que ja, per a ella, s'havia lluit satisfactòriament" (*"Un cec amb una pistola / Hot day, hot night"*, 1969, novel·la negra d'en Chester Himes).

"Eviteu la força (del poderós), ataqueu la seva inconsistència" (Sun Tsé o Sun Tzu, general i estrateg xinès, ca. 500 a. C., nat a l'Estat X'i).

"Els animals que assolien escapolir-se'n dels paranyes eren aquells qui no s'havien enfurit fins afeblir-se i perdre les forces. Els qui havien assolit fugir eren els qui havien esperat tranquil·lament, que havien servat les forces fins a l'arribada dels caçadors, i aleshores havien aprofitat qualque descurança per a utilitzar la seva energia i llançar-se en un atac desesperat o, més prudentment, per a fugir cap a la llibertat" (*"Roots / Arrels"*, 1976, novel·la sobre l'esclavisme, d'Alex Haley, escriptor afroamericà).

"Aturar-se enmig del camí és molt perillós; sou empesos fins a trontollar pel tràfic d'ambdós costats" (Margaret Thatcher, *"la dama de ferro"*, *1925, política conservadora).

"Si les masses rugeixen, el millor és callar; quan a la multitud li falti l'alè, llavors ha arribat l'hora d'esmentar les veritats definitives" (Walter Nigg, pensador protestant).

Eliminar o neutralitzar els perills i els enemics.

"El suprem art de la guerra és doblegar l'enemic sense lluitar" (Sun Tzu, general i estrateg xinès, ca. 500 a. C., nat a l'Estat X'i).

"Sempre que parlem a un altre hem de calcular el desgast que la nostra expressió pateix en la transmissió al proïsme i, en conseqüència, hem de reforçar-la sempre" (Miguel de Unamuno, 1864-1936, escriptor basc).

"La veritable força d'un príncep no rau tant en la seva capacitat de vèncer els seus veïns sinó més aïna en la dificultat que aquells poden tenir per atacar-lo" (Charles Louis de Secondat, Baró de la Brède i de Montesquieu, 1689-1755, filòsof occitanoparlant, teòric de la divisió democràtica de poders).

"Aquell qui vol ser tirà i no mata Brutus i el qui vol establir un Estat lliure i no mata els fills de Brutus, sols per un breu temps servirà la seva obra" (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, estadista, historiador i tractadista polític florentí, teòric del pragmatisme).

"Allende nacionalitzà el coure a unes companyies nord-americanes quan els EEUU estaven governats per un element tan perillós com Nixon, sabent que li podia costar car? (per què no fou més responsable i va esperar un altre inquilí a la Casa Blanca?). Moltes vegades els comptes no surten perquè els oprimits no els plantegen bé, no sols és problema del malvat capitalisme o imperialisme (que, lògicament, és una fera que actua segons la seva pròpia naturalesa)" (Autocitació).

"Cal destacar que els pobles oprimits, per alliberar-se, necessiten les eines, cultura, valors, etc., que monopolitzen i segresten els opressors. La religió, l'al·fabetització, la tecnologia... i, sobretot, fins que no hi ha desercions significatives del bàndol opressor cap a l'oprimit, això és impossible. Ço és, mentre el bloc dominant és compacte, l'èxit de la "revolució" és impossible. Sols quan la decadència moral crea esquerdes i antagonismes, hi ha desercions i els oprimits poden beneficiar-se'n. Per tant, dividir l'enemic i atreure's tot un sector (ni que sia minoritari) és molt important per a vèncer" (Autocitació).

"No revelis tots els secrets que tens a un amic, perquè no podeu dir que aquest amic no pugui esdevenir enemic en un futur. I no facis prendre tot el mal del qual ets capaç a un enemic, per tal que ell, algun dia, pugui tornar-se amic teu" (Muixarrif ed-Din Saadi, 1184 ó 1193-1290 ó 1291, poeta persa).

"Quan l'enemic avança, retrocedim; quan l'enemic es deté, l'empaitem; quan l'enemic es fatiga, l'ataquem; quan l'enemic es retira, el perseguim" "Les condicions tals com el suport del poble, un terreny favorable, una força enemiga vulnerable i l'atac per sorpresa, són indispensables per a aniquilar a l'enemic" (Mao-Zedong, 1893-1976, estadista revolucionari xinès).

"Molt senzill dispersar un aplec. Et recoman aquest procediment. Així com per sostenir l'interès en una reunió no hi ha res com malparlar d'algú, per fer que

pleguin la gent d'una reunió que fa nosa no hi ha res com llançar lloances, elogis i admiracions a tort i a dret" (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

"Tot fingint que alliçona els reis, en realitat, alliçona, i a muntó, els pobles" (Jean-Jacques Rousseau, 1712-1778, escriptor i filòsof francosuí, en referir-se a *"El Príncep"* de Maquiavel).

"El rei Lluís cometé, doncs, els cinc errors següents: anihilar sense més les petites potències, fer créixer el poder dels grans, dur fins a Itàlia un estranger fort, no fixar ací la seva residència i no establir-hi, per últim, colònies. Errors greus que, amb tot, no haurien estat irreversibles de no haver comès un sisè error: despollar els venecians de llurs territoris; perquè de no haver augmentat el poder de l'Església ni cridat els espanyols a Itàlia, humiliar Venècia hauria estat necessari i encara raonable; però després d'adoptar tals mesures, mai no degué consentir la ruïna dels venecians en tant que una Venècia poderosa era garantia ferma per mantenir els altres allunyats de Llombardia (...) Mai no deu ser permesa la continuació d'un desordre per eludir una guerra, perquè aquesta no és evitada, ans tan sols retardada en propi perjudici" "El nou sobirà d'Estat distant i diferent del seu deuria, a més, ser cap i protector dels veïnats més febles amb l'objecte d'afeblir els més poderosos i impedir, cost que costés, la intervenció en qualsevol afer d'un estranger tan fort com ell, perquè aquest seria cridat pels menyscontents, adés per temor o per simple ambició (...) Allò normal en aquest ordre de coses és que, tan prest com un estranger poderós envaeix un país, se li adhireixen i es posen a la seva disposició els menys potents, moguts per l'enveja envers els qui són més poderosos que no ells (...) Sols ha de procurar, en tal cas, que aquests no adquireixin excessiva força ni autoritat, i, assolit això, pot, amb els seus propis mitjans i l'esforç dels més dèbils, aixafar els poderosos i quedar com a mestre i àrbitre absolut de tot el país; així, el qui no sàpiga valdre's d'aquests procediments perdrà ben prest tot el que hagués adquirit o experimentarà innumbrables dificultats i entrebancs" (Niccolò Machiavelli, a *"El Príncep"*, cap. III, llibre inspirat en la figura de Cèsar Borja i Ferran el Catòlic).

Tenir ambició, convenciment, caràcter, compromís, perseverança.

"De l'obstacle amb què ensopeguem, fem-nos un motiu d'exercici, com el foc que s'empara de tot allò que cau dins una falla" (Marcus Aurelius Antoninus, 121-180, emperador romà filòsof).

"Aprenquem: Convé fixar-se un sol objectiu. Després de consideracions serioses i una preparació planificada escollim la meta que ens pareix més important. Un cop decidits, hi dediquem tota la nostra constància. És la millor manera d'exercir la constància. És una altra virtut que és menester transformar en hàbit" (Fritz Pachtner, autor alemany de temes pedagògics).

"La victòria pertany als perseverants"

(Napoleone Buonaparte, 1769-1821, militar cors esdevingut emperador francès).

"(Els noviolents) tractam de convèncer amb paraules, però, si els mots no són escoltats, ho intentam amb els fets... quan caldrà, també serem amatents a patir o fins i tot a morir..." (Dr. Martin Luther King, Jr., 1929-1968, pastor baptista afroamericà, cap del moviment noviolent pels drets civils)..

"Fins que no et compromets hi ha dubtes; la possibilitat de retirar-te, ineficiència i ineficàcia. En el que pertoca a tots els actes d'iniciativa -i de creació- hi ha una veritat elemental, i ignorar-la mata innumbrables idees i plans esplèndids: Que en el moment que et compromets definitivament, la Providència també es mou. Tot tipus de coses ocorren per a ajudar-nos; coses que mai no s'haguessin esdevingut d'altra manera. Una sèrie d'esdeveniments deriven d'aquesta decisió, posant a favor d'uns incidents imprevists, trobades i ajuda material que cap home no havia somiat que ocorrien. He après a respectar els versos de Goethe: «Qualsevol cosa que puguis fer o somiar, enceta-la. La intrepidesa té en si, geni, poder i màgia»" (William H. Murray, líder de l'expedició escocesa al Everest, 1951) .

"Arriba més alt el que apunta a la lluna, que el que dispara a un arbre" (George Herbert, 1593-1633, poeta gal·lès).

"Sempre, en la política, la lenta tenacitat venç l'energia descontrolada; el pla meditat per damunt l'embranchinada improvisada; el realisme sobre el romanticisme" (Stefan Zweig, *28.11.1881, Viena- +1943, Brasil, escriptor austríac).

"Trob que és millor ser impetuós que prudent, perquè la fortuna és dona, i si desitges dominar-la, hom pot veure que es deixa conquerir per l'audaç més que per aquells que actuen fredament" (*"El Príncep"*, de N. Maquiavel).

La prudència, el realisme, no decidir sense veure-hi clar.

"Quan som joves ens deixem bressolar per paraules, més tard, quan veiem que se les emporta el vent, pels fets. Però si realment madurem i volem guanyar, sols ens podem fiar realment dels resultats" (Autocitació).

"Fer i desfer és treballar pel diable" (Refrany català).

"Diu un proverbi: *"El camí cap a l'infern està empedrat de bones intencions"*. Per això és molt més efectiu que en lloc de propòsits abstractes ens imaginem tasques concretes i realitzables" (Fritz Pachtner, autor alemany de temes pedagògics).

"Amb l'esperit s'esdevé el mateix que amb l'estòmac: sols pots confiar-li allò que pugui pair" (Winston Churchill, 1874-1965, estadista conservador i imperialista, militar, maçó i assagista anglès).

"Això és un diable, i no cap monstre. El deixaré; No tinc cap cullera llarga. (Stephano a II, ii, de *La Tempesta*, de William Shakespeare, 1564-1616, dramaturg anglès).

“De totes les reaccions possibles a una injúria, la més hàbil i econòmica és el silenci” (Anònim).

“Talleyrand, quan no veia clarament allò que convenia fer, es ficava dins el llit” (*André Maurois*, pseudònim d’Emile Herzog, 1885-1967, escriptor francès).

“La moderació és sempre la tàctica preferible” (Carlos I/Karl V, 1500-1558, emperador-rei de gran part d’Europa, i de tots els països catalans inclosos).

“Primera mostra d’una autèntica vocació política és que, totstamps, hom renunciï des del principi a exigir allò que li és inabastable” (Stefan Zweig, *28.11.1881, Viena- +1943, Brasil, escriptor austríac).

“Pren-te el teu temps per a deliberar; però quan el temps de l’acció és arribat, para de pensar i actua ja” (Andrew Jackson, 1767-1845, 7è President dels Estats Units entre 1829-1837).

“Imita sempre la conducta dels guanyadors, si hi has perdut” (Dale Carnegie, 1888-1955, assagista estadounidense).

“Pren prou de temps per a debatre; però quan el temps d’actuar arriba, deixa de pensar i vés-hi” (Andrew Jackson, 1767-1845, 7è President dels Estats Units entre 1829-1837).

“La bondat deu unir-se a la saviesa. Amb la mera bondat no n’hi ha prou. Hom deu conservar el subtil discerniment que acompanya al valor espiritual i al caràcter. En una situació crucial devem saber quan parlar i quan romandre en silenci, quan obrar i quan evitar l’acció. En aquestes circumstàncies l’acció i la no acció es tornen idèntiques en comptes de ser contradictòries” (Mohandas Karamchand Mahatma Gandhi, 1869-1948, advocat de pobres, activista no violent de l’Índia i el major independentista de la història).

“Quan som joves ens deixem bressolar per paraules boniques i promeses llampants, més tard, quan veiem que se les emporta el vent, pels fets de l’altre. I, si analitzem bé les coses, després, ni tan sols això: els fets poden ser bons i els resultats fatals. Sols l’estudi dels resultats de molts fets són fiables. Si realment madurem i volem guanyar, sols ens podem fiar realment dels resultats” (Autocitació).

La simulació, l’engany esmolat front a la rutina.

“Si no pots donar-li un cop, arreglaho perquè se’l donin entre ells” (George Carlin, *1937, comediant i actor novaiorquès).

“La diplomàcia és l’art de dir “*gosset bufó*” fins que puguis trobar un còdol” (Will Rogers o Wynn Catlin, 1879-1935, actor de cinema xeroki).

“No hi ha manera més fàcil d’enganyar un ximple que dir-li que no ho és” (Anònim).

“Si no pots convèncer-los, confon-los” (Harry S. Truman, 1884-1972, estadista estadounidense).

“La millor manera de mantenir els teus fills fora de l’aigua calenta és posar-hi

alguns plats” (No en consta l’autor).

“Alguns entren llepant i surten mossegant” (Refrans catalans).

“El primer cop que m’enganyis, serà culpa teva; el segon cop, serà meva” (Proverbi Àrab).

“Encara que l’engany sia detestable en unes altres activitats, utilitzar-lo en la guerra és lloable i gloriós, i el qui venç un enemic mitjançant l’engany mereix tantes lloances com el qui l’ateny per la força” (Niccolò Machiavelli, 1469-1527, estadista, historiador i tractadista polític florentí, teòric del pragmatisme més cru).

“Confondre els contraris vol dir actuar de tal manera que els impidesca de mantenir la ment en calma. Intenta diverses maniobres segons l’oportunitat del moment, i fes pensar al contrari que ara faràs açò, després allò altre, i a continuació quelcom de distint, fins que vegis que comença a estar desconcertat, i així guanyar a voluntat” (“*El Llibre dels Cinc Anells*”, Mijamoto Musaixi).

“No obrar sempre igual. Així es confon els altres, especialment si són competidors. No cal obrar sempre de primera intenció, car ens captaran la rutina i s’hi anticiparan i frustraran les accions. Tampoc no cal actuar sempre de segona intenció, perquè entendran la jugada quan es repetirà” (“*L’Art de la Prudència*”, Baltasar Gracián, 1601-1658, jesuïta i escriptor castellà).

“La majoria de la gent passen d’un acte a un altre sense lluitar ni pensar” “Explicà que amb la pesadesa del seu capteniment inesperat havia maldat a posta per traure’m de polleguera perquè jo mateix l’estava fent sortir de polleguera amb la pesadesa de la meva conducta esperada. Hi afegí que les meves rutines eren igual de boges que el seu udol de xiulet” (“*Viatge a Ixtlan*”, 1972, de Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà).

“Ara, per contra, lluitem contra un caçador enganyós, contra un enemic adulador, contra l’anticrist Constanci. Aquest...no ens empresona per a deslliurar-nos, sinó que ens honora en els seus palaus per a esclavitzar-nos; no aplica pas el turment, però té dominat el cor; no talla caps amb l’espasa, però mata l’ànima amb l’or...No combat per no ser vençut, ans adula, per dominar. Confessa el Crist, per a negar-lo; es preocupa per la unitat a fi que no hi hagi pau; reprimeix les heretgies a fi que no hi hagi cristians; honora els bisbes a fi que deixin de pastorejar; basteix esglésies per a destruir la fe” (“*Liber contra Constantium imperatorem*”, una de les més lúcides i contundents denúncies contra el cesarisme clerical dels governants, 360, Hilari de Poitiers, bisbe).

“Cada govern acusa l’altre de perfídia, intriga i ambició com a mitjà de caldejar la imaginació de les seves respectives nacions a fi de dur-les fins a les hostilitats” (Thomas Paine, 1737-1809, escriptor anglès).

“Puis, en noces e convits e solemnes festes, demostren-se bé parades als mesquins qui els van *detrás*, los quals tan-

tost cauen en la ratera, perquè o les prenen per mullers, o a vegades per amigues. E encontinent elles agusen llur desig en haver senyoria; e fenyents-se obedients e humils, demanen als bèsties de marits (qui tantost los ho donen) fermalls, anells, perles, collars, paternostres, manilles, corretges, moltes vestedures e diversos ornaments. E pus són bé arreades e han bé parades llurs cambres, vénen així com a regines davant los dolents e efeminats, e de companyones que eren, ocupen a si mateixes la senyoria; car los desastrucs no es gosen alegrar ni enfellonir, donar, prestar, vendre o alienar, sinó tant com elles ordenen. Puis, ab contínua rumor e brogit, barallen-se ab los escuders e servents e catius, e ab los germans e fills del marit qui estan, volent mostrar que són gordadores d’açò que desigen despendre e fondre e destruir” (El *bonvivant* rei català Joan Amador de Gentilesa, a “*Lo Somni*”, 1399, segons en Bernat Metge, *ca. 1340 a 1346 - +1413, cortesà reial i escriptor català protoateu, empresonat per acusacions de corrupció arran la tèrbola mort d’aquest rei).

Les formes, la imatge.

“Porta el millor vestit que la teva bossa pugui comprar; ric, no vistós, perquè la roba diu de l’home” (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa).

“Cap dona no es casa per diners; són totes prou llestes i, abans de casar-se amb un milionari, s’enamoren primerament d’ell” (Cesare Pavese, 1908-1950, escriptor italià).

“Nixon es lamenta: “*vaig dedicar massa esforç a la substància del missatge i massa poc a l’aspecte*”. “*Em fixí molt en el que havia de dir i massa poc en com dir-lo*” (Juan Antonio Vallejo-Nágera: “*Bojos egregis*”, pàg. 269-273).

“És menester d’arreglar-se-les, per damunt de tot, a fi que cadascuna de les nostres accions ens fornesquin fama d’homes grans i d’enginy excel·lent” (“*El Príncep*”, de N. Maquiavel).

“Teddy Roosevelt ... digué una vegada: “Parla amb suavitat i porta un gran garrot”. Jimmy Carter vol parlar fort i dur i portar un matamosques” (Gerald R. Ford, 38è President dels Estats Units durant 1974-1977, fou el qui pressionà l’Espanya franquista a democratitzar-se).

“*Fortiter in re, suaviter in modo*” (A “*Industriae ad curandos animae morbos*, 2, 4” de Claudio Acquaviva, 1543–1615, 5è General dels Jesuïtes). Vol dir: gentil i suau de maneres, però ferm i enèrgic en l’acció i l’essència, equival a: “Mans de ferro en guants de seda” (Adagi) i és paregut a: “La flor en la boca i l’espasa en la mà” (adagi català, esmentat per Salvat-Papasseit).

“Sols les amenaces esglaïen; amb els fets consumats l’home se conforma prest. Sien individus o pobles els qui moren, no deixen forat darrere” (Oswald Spengler, 1880-1936, historiador i filòsof “biologista” alemany, inspirador d’algunes doctrines nazis).

“Una fórmula per assolir la celebritat pot ser aquesta: expressar idees senzilles

amb claredat, enginy i cortesia” “La única defensa bona davant una assemblea és l’atac; els oients, davant el plaer que representa el nou atac, obliden l’anterior del qual ereu víctima” (*André Maurois*, pseudònim d’Emile Herzog, 1885-1967, escriptor francès).

“La serietat en la nostra època convenç. Una pobra mixtificació com el cubisme, la teosofia, la metafísica, la visió extra retiniana, defensada seriósament té molts partidaris. En política s’esdevé igualment; els discursos buits fan un gran efecte.. El públic s’engoleix qualsevol cosa que li llencen amb la sola condició que sia seriós. Qui vulgui aparèixer com a home important ha de defensar una doctrina qualsevol amb tenacitat i serietat. La sospita d’un somriure el pot desacreditar. Correcció, mesura, una mica d’estil. Però no res de fulletó ni d’alegre farsa” (Pío Baroja, 1872-1956, novel·lista i metge foraster, membre de la generació del 98).

Tenir amor, esme.

“La qüestió de fons és que: a) la gent no són mai perfectes, però l’amor ho pot ser, b) que és aquesta la única manera en què els mediocres i vils poden ser transformats, i c) fent allò atenys açò. Malbaratem temps cercant l’amant perfecte, en comptes de crear l’amor perfecte” (Tom Robbins, *1936, escriptor nord-americà).

“*Freder*: Eren les mans d’ells les que construïen aquesta ciutat nostra, Pare. Però on van a parar les mans en el teu esque-ma?

Joh Frederson: Al propi lloc que els pertoca, a les fondàries.

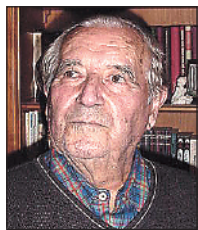
Maria: ‘Construïrem una torre que arribarà fins a les estrelles!’ Havent concebut Babel, i encara incapaços de construir-la ells mateixos, en tenien a milers per a bastir-la per ells. Però els qui treballaven no sabien res dels somnis dels qui ho planejaven. I les ments que planejaven la Torre de Babel no es preocupaven per a res dels treballadors que la construïen. Els himnes d’elogi per a uns pocs es convertien en les malediccions de la majoria — BABEL! BABEL! BABEL! — Entre la ment que planeja i les mans que construeixen hi ha d’haver un Mitjancer, que ha de ser el cor” (“*Metropolis*”, fantàstica pel·lícula del neorealisme alemany, d’en Fritz Lang).

“El Calvari és un telescopi a través del qual albirem el vast panorama de l’eternitat i veiem l’amor de Déu tot irrompent dins la història humana” (L’estratègia divina explicada per Martin Luther King Jr., pastor baptista pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units i contra la guerra, 1929-1968).

Marketing i Estratègia: Llibres pràctics sobre estratègies: <http://www.clubpositivo.com/cp.1/libros.htm>

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Una flor vaig contemplar

Una flor vaig contemplar,
Un dia dins el carrer,
S'aroma que desprengué
Sensació me va causar.
S'atenció me va cridar
Vaig voler atracar-m'hi,
Era tot un bell jardí,
S'aroma em captivà.

Quan sa veu escoltaria
Amb molt refilet to,
Li sortia del seu cor,
La tan fina harmonia.
Una rialla tenia,
Com àngel baixat del cel
Era dolça com la mel,
Que tot home besaria.

Francesca, ets un roser,
Tot carregat de poncelles,
Que brillen molt, totes elles
Amb un color vertader.
Venturós el jardiner,
Que de tu, pugui cuidar,
Venturós se sentirà
Ets com un cel vertader.

El teu cos és com de reina
Vestida amb brillants d'or,
El teu cos és un tresor
En veure't, l'home s'alegra
Pateix molt grossa condemna
El qui de lluny te veurà,
Tens salerós caminar,
Ets bella com una reina.

Pregàries d'un bon català

Oració a la Mare de Déu de l'Empenta

Mare de Déu mitjancera,
feu que tots els catalans,
tant polítics com votants,
tinguem molta més trempera.

I que a les properes eleccions
el Pesoe i el Pepé
perdin tots els seus escons
o quasi tots, pel nostre bé.

A Madrid, els aeroports.
I els papers, a Salamanca.
I si aquí no ens fotem forts
no tindrem ni la Petanca.

Si volíem TGV,
esperar quinze anys és massa.
I ara, a més, fot-hi calers
perquè si no pel Prat no passa!

A Madrid, els cinturons
i autopistes gratuïtes.
Aquí paga per collons,
que qui es queixa és victimista.

Sobre Piqué i Maragall
hi ha l'Aznar i el Zapatero:
un falangista al capdavant
i un aspirant a torero.

Estem cecs si no veiem
que ens estafen cada dia
i si a més va i els votem,
som masoques, jo et diria.

Mig milió de signatures
reclamaven seleccions.
¿Catalanes? ¡Mano dura!
¡Viva España y de las JONS!

Aquí estem cosits a impostos
i allà tenen subvencions.
Ells ens munyen ansiosos,
ens espremen fins al fons.

I menteixen i ens insulten
Razón, COPE i ABC.
Si a Madrid així s'ho munten
no hi tindrem mai res a fer.

I a l'Espanya imperialista,
la que ens buida la cartera,
per si ens queda poca vista
han fet una gran bandera.

L'any 2005 en feu trenta
que esperem tornar a ser grans.
Mare de Déu de l'Empenta,
empenyeu els catalans!

Dites relacionades amb el vi

A Batea el parrellat: que és un vi que no emborratxa; a Gadesa fan bon vi de moscatell i vernatxa. (Àngel Daban)

A càntir de vi per barba i fora borratxeres. (Àngel Daban)

A casa per estar-hi bé, el pa, el vi i l'oli ho han de fer. (Àngel Daban)

Al hivern, bona sopa i vi calent. (Àngel Daban)

A l'hivern, el millor amic és la carbassa del vi. (Àngel Daban)

A l'home borratxo, no se li fa el vi dolent. (Àngel Daban)

A la casa del més coquí, quan hi ha pa hi falta vi. (Àngel Daban)

A la casa que hi ha ram és senyal que hi venen mam, i si el ram és de pi, és senyal que hi venen vi. (Àngel Daban)

A la casa, per estar-hi bé, el pa, el vi i l'oli ho han de fer. (Àngel Daban)

A la dona borratxa se li fa el vi agre. (Àngel Daban)

A la tarda, molt vi i poca aigua. (Àngel Daban)

Al amic del teu vi, no el vulguis per veí. (Àngel Daban)

A les cases, per a estar-hi bé, tres vells hi ha

d'haver: amo vell, vi vell i porc vell. (Àngel Daban)

A les penes punyalades i al patir un got de vi. (Àngel Daban)

Al hivern, bona taula i vi calent. (Àngel Daban)

A mala nit, matalàs de vi. (Àngel Daban)

A marit dolent, capons, gallines, vi i aiguardent. (Àngel Daban)

A menjar curt, vi pur. (Àngel Daban)

A molt vi, poc cap. (Àngel Daban)

A qui ven la llana per la tosa, el blat per l'agost i el vi en most, ja li poden dir boig. (Àngel Daban)

Abans de Sant Josep ni trascolis el vi ni podis el cep. (Àngel Daban)

Abans de Sant Martí, pa i vi; després de l'estiu, fam i fred. (Àngel Daban)

Abocar vi, porta sort.

Acabat el vi, fora la bóta.

Aigua amb vi, pels espantats.

Aigua d'agost, ni vi ni most.

Aigua de Sant Joan, no dona vi ni pa.

Aigua de Sant Magí, no dona pa i lleva vi.

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Salut

On va la sanitat pública balear?

Després de més de 20 anys de l'entrada en vigor de la Llei General de Sanitat, (impulsada amb molt d'encert per part del ex ministre de Sanitat Ernest Lluch, en el primer govern de Felipe González) és molt trist comprovar com determinats aspectes de la llei mai han entrat en vigor, per que mai han gaudit de l'interès suficient per part de les diferents administracions estatals i autonòmiques.

L'interès de les successives administracions s'ha centrat en l'objectiu de donar entrada a la iniciativa privada i privatitzar les parts més rendibles del Sistema Nacional de Salut i actualment estan a punt de aconseguir-ho.

La estratègia ha sigut dissenyada per a que pugues anar avançant sense un gran rebuig social, de l'opinió pública, dels sindicats o de les diferents forces d'esquerra.

Malgrat l'empitjorament de les condicions laborals a la Sanitat Pública, la majoria dels sindicats representatius, han mantingut una bona relació amb els successius governs.

Per altra banda en la darrera dècada, els Centres i els Hospitals Públics no han rebut els pressupostos necessaris per a un bon funcionament i un correcte manteniment. Tampoc el personal ha vist un increment salarial paral·lel a l'augment de responsabilitats, dedicació i càrregues de treball que se l'hi han imposades.

Tot això ha suposat un lent però progressiu desmantellament de determinades àrees i espais de la sanitat pública, minant la confiança de molta gent en el Servei Públic i els seus professionals, fent perillar la qualitat de l'assistència i rompent la equitat en l'accés als serveis.

Quan entri en funcionament el nou Hospital de Referència de la Sanitat Pública Balear a Son Espases, ja no podrem parlar de un Hospital Públic, tal com els coneixem fins ara, entre d'altres per que la gestió del nou Hospital serà cedida a una empresa privada mitjançant una concessió. Es a dir l'assistència sanitària pública es prestarà en un Hospital amb ànim de lucre.

L'edifici de l'Hospital de Son Dureta, probablement serà reconvertit en Centre Sociosanitari i reformat per capital i empreses privades, que podran optar a la seva explotació en regim de concessió i condicions semblants a les del nou Hospital de Son Espases.

Mecanismes per a la privatització de la Sanitat Pública.

L'entrada de capital privat i empre-

ses amb ànim de lucre dins de la Sanitat Pública, es va iniciar fa molt temps i s'ha portat i es porta endavant de forma subtil i amb diversos mecanismes:

Informe Abril Martorell; Recomanacions per a obrir el sector al mercat. Separar el finançament de la provisió del servei. El seu objectiu era implantar les basses per a l'entrada d'empreses privades. Va introduir la competència entre proveïdors de serveis públics en detriment de la necessària col·laboració i a la vegada d'aquests amb els privats. Es a dir va introduir la llei del mercat dins el sistema sanitari.

Externalitzacions i concerts amb entitats privades; Per a disminuir les llistes d'espera, per a realitzar serveis de neteja o manteniment d'instal·lacions i edificis.

Llei 15/97 sobre Noves Formes de Gestió; disposa que la gestió i l'administració dels Centres i Serveis Sanitaris i Sociosanitaris, podrà realitzar-se de forma directa o indirecta mitjançant qualsevol entitat de naturalesa o titularitat pública admesa en dret, Fundacions, Societats Estatals, Empreses Públiques i Consorcis, que tindran personalitat jurídica pròpia i se regiran per el dret privat. Es a dir que la prestació i gestió dels serveis sanitaris i sociosanitaris es podrà realitzar a més de amb medis propis, amb acords, convenis o contractes amb persones o entitats públiques o privades. L'objectiu de les noves formes de gestió i prestació d'assistència, no es guanyar en eficiència, si no eludir els controls que el dret administratiu preveu en interès de la ciutadania, per tot allò que es porta endavant amb diners públics. Però a més permet que el capítol de personal disminueixi per que els treballadors i treballadores d'aquestes empreses no es regeixen per els Estatuts de Personal Sanitari o la Llei de la Funció Pública. En definitiva, menys control dels fons públics, menys personal i unes condicions laborals més precàries i flexibles.

Reglament per el que es regeixen les Noves Formes de Gestió; (RD 29/2000, de 14 de gener) estableix per aquestes la plena capacitat per a desenvolupar les seves pròpies estructures organitzatives, gestionar amb plena autonomia la seva tresoreria, el seu patrimoni, els seus recursos econòmics i humans (art.12). També possibilita que puguin rebre donacions, legats i qualsevol altres aportacions públiques o privades. Amb doblers públics poden adquirir-se bens a títol privat i també es poden tornar a vendre, amb lo qual s'obri un risc evident de descapitalització progressiva del Sistema sanitari Públic.

Concessions d'Obra Pública, amb Iniciatives de Finançament Privat; (conegut en Inglés amb les sigles PFI) Aquesta formula utilitzada per a finançar el futur Hospital de Son Espases, permet a les empreses privades -constructores, bancs i fons de capital de risc- realitzar

la construcció i explotació temporal de hospitals, que en el nostre cas (Hospital de Son Espases) el compromís arriba als 30 anys i previ acord amb el Govern Balear la concessió podrà ser prorrogada. Un bot qualitatiu molt important en la privatització del Servei Públic, ja que hi haurà ànim de lucre i les empreses adjudicatàries disposaran de l'hospital per a gestionar-lo i explotar-lo mentre duri la concessió. Tots els riscos son per al'administració pública per que, en cas de fallida econòmica o fracàs des de el punt de vista de la eficàcia sanitària, el IB-Salut es veurà obligat a cobrir els deutes i préstecs adquirits per les empreses concessionàries en el termini dels 30 anys que ha de durar la concessió.

El recorre a aquesta modalitat de finançament (PFI), cedint gratuïtament els terrenys a les empreses constructores, es defensa des de l'administració per la impossibilitat que diuen que tenen les administracions públiques per endeutar-se si volen complir amb els Plans d'Estabilitat Pressupostària. Però ja s'ha demostrat en altres cassos que aquesta modalitat de construcció d'Hospitals surt molt més cara i deixa hipotecats els futurs pressupostos públics.

Les conseqüències sanitàries del Hospital de Son Espases.

El dèficit de llits hospitalaris es mantindran.

Es podran realitzar derivacions de determinades patologies complexes cap als altres Hospitals Públics.

Es podrà fer una certa selecció adversa de pacients i orientar la seva cartera de serveis cap a una medicina curativa, depenent de alta tecnologia i que proporcionarà més beneficis econòmics.

El finançament s'obindrà de les grans quantitats que en concepte de cànon aportarà l'administració dels seus pressupostos públics durant els propers 30 anys. Uns doblers sobre els quals el IB-Salut perdrà el poder de gestió i control.

Una part molt important del personal dependrà directament de les diferents empreses concessionàries que explotaran el nou hospital, es regiran pel dret privat i les seves condicions laborals seran més precàries que a Son Dureta.

La política sanitària.

Les entitats financeres i les grans empreses constructores que inverteixen grans quantitats de doblers en la construcció de Son Espases, ho fan per que hi ha molt bones perspectives de negoci. En un temps record obtindran grans beneficis econòmics i això casa molt malament amb l'objectiu de l'administració, d'orientar els serveis sanitaris públics en base a les necessitats de salut de la població.

El nou Hospital de Referència de Balears, haurà de respondre a la lògica empresarial d'obtenir la màxima rendibilitat possible per a repartir el màxim de beneficis entre els diferents accionistes. Això òbviament afectarà a la qualitat d'assistència de tots els serveis sanitaris controlats per les empreses privades.

L'administració pública, no disposarà d'informació directa sobre una bona part de la marxa i desenvolupament dels serveis sanitaris, simplement per manca d'interès de les empreses propietàries.

La informació sanitària global, cada cop més important, es pot veure greument alterada o utilitzada en benefici de les empreses privades que la controlaran.

Els eixos sobre els que durant molts d'anys s'ha assentat el Sistema Nacional de Salut, la promoció i la prevenció, es poden veure desplaçats, per que el que resulta més rendible econòmicament no es la medicina preventiva, si no la medicina curativa, gran consumidora de tecnologia i fàrmacs.

Guillem Ramis
12 de Juny de 2009

Cuina

Faves envinagrades

Recepta eivissenca.

Ingredients:

Faves primerenques seques, patates, mongetes tendres, cansalada, alls, ceba, tomàquet, ametlles crues, pa torrat, llorer, menta, aigua, vinagre, oli i sal.

Preparació:

Es treu la cella de les faves i es posen a remullar tota la nit. Després es bullen i s'escorren. En una cassola amb oli i un pessic de sal, s'ofega la cansalada, una cabeça d'alls sencera, una mica de ceba picada, un tomàquet a trossos, una fulla de llorer i un brot de menta. Després, s'hi tiren les faves, les patates tallades a daus, les mongetes tendres, triades i trossegades i es cobreix d'aigua.

En un morter es piquen unes ametlles crues, unes torradetes mullades amb vinagre i unes dents d'all. Quan la picada és feta, s'hi tiren dues cullerades de brou de la cassola i s'hi aboca tot. Se li dona una remenada i s'hi afegeix un raig d'oli cru. Quan la patata sigui cuita, es treu del foc.

Arròs negre

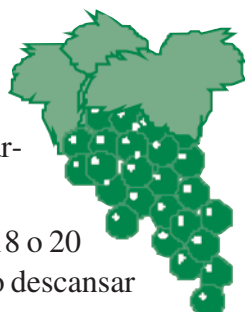
4 persones. 45 minuts

Ingredients:

400 g. d'arròs de gra normal, 500 g de sípies petites (reservar totes les tintes), 100 g de cebes, 1 pebrot verd, 250 g. de tomates madures, 3 grans d'all, 2 dl. d'oli, julivert, 1 1/4 d'aigua i sal

Preparació:

1. Netegeu les sípies, separeu i reserveu les tintes, trossegeu-les.
2. Escalfeu oli en una cassola de terrissa. Quan sigui calent, sofregiu-hi la sípia trossegada.
3. Quan la sípia hagi pres una mica de color, afegiu-hi la ceba tallada fina, deixeu daurar un xic i poseu-hi els alls picats, tot seguit el pebrot trossejat i, passat un moment, les tomates; removeu i deixeu que tot plegat agafi un color una mica fosc, però amb compte que no es cremi.
4. Quan tot estigui ben sofregit, afegiu-hi l'aigua calenta i tapeu; deixeu coure durant uns dotze minuts.
5. Tot seguit, heu de diluir la tinta de les sípies en una mica d'aigua calenta i agregar-ho. Assaoneu-ho.
6. Augmenteu la intensitat del foc i afegiu l'arròs repartit homogèniament. Cal que removeu.
7. És important de coure destapat i a mig foc 18 o 20 minuts. Comproveu el punt de cocció. Deixeu-ho descansar 5 minuts i ja es podrà servir.

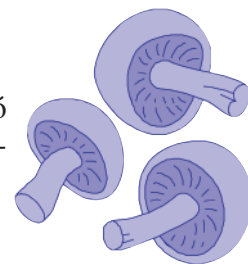

Rostit humit

La barreja de carns millora el gust de totes, però també es pot fer amb una o dues menes, només.

Ingredients:

Una espatlla de xai, desossada i lligada; un rodó de vedella, una peça de llom de porc, ceba, pastanaga, api, porro, conyac, oli, nou moscada, canyella, clavell, llorer, pebre negre i sal.

Preparació:

En una cassola a foc viu, amb un bon raig d'oli i un pessic de sal, s'enrosseixen tot al volt dels tres trossos de carn, donant-los voltes sovint i procurant que no s'agafin. Quan tenen color, s'abaixa el foc. Llavors s'hi afegeix la ceba, l'api, la pastanaga i el porro trinxats fins, un pessic de sal, un tronquet de canyella, uns quants clavells, un pessic de nou moscada ratllada i un bon raig de conyac. Es tapa la cassola tot seguit i es deixa fer, a poc foc i tapat, fins que, punxant-la amb una broqueta, es conegui que la carn és cuita. Llavors es treu i es posa a refredar. Es torna a posar la cassola a foc viu i es fa reduir el suc de la bresa. Llavors es passa pel passapurés i es reserva per a salsejar. Un cop freda la carn, se li treuen els cordills i es talla a rodanxes. Es pot tornar a escalfar la que es vulgui menjar al moment. També es pot menjar, freda o calenta, amb altres salses i acompanyaments.

Sardines, o boga amb tomaca i ceba

En una paella, de ser possible fonda, es fregirem les sardines, o les bogues, amb prou oli. Quan comencen a daurar-se es trauen de la paella, i en el mateix oli es posa tomaca ben madura i picada, i la mateixa quantitat de ceba tallada a trossets. Quar comenci a espessir-se el sofregit, li afegirem uns alls, la sal necessària i el peix. Ben tapat es deixa coure durant vint minuts.

Truita amb seques i botifarra negra esparracada

Ingredients:

Mongetes seques cuites, botifarra negra, ous, oli i sal.

Preparació:

Es baten els ous, amb un pessic de sal. Després, es treu la pell de la botifarra negra i es posa a la paella amb un raig d'oli, junt amb les mongetes. Se li dona uns volts, fins que les seques comencin a tenir la pell fregida i la botifarra s'hagi desfet, però suaument, per a què les mongetes no. Llavors s'hi tiren els ous batuts i es remena. Quan calgui, es tomba. Es serveix calenta.

Pops amb ceba

Ingredients:

Pops (que facin d'un pam a un i mig), el mateix pes de ceba, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es netegen i es renten els pops. Es talla pel llarg la ceba i es fregeix, a l'olla a pressió, amb un raig d'oli i un pessic de sal. Quan estigui ofegada, s'hi posen els pops, sal i pebre negre. Es tapa l'olla i es deixa coure deu minuts, comptats a partir de que la vàlvula tregui vapor. Acabat de coure, es serveix.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICA MENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAM a 8.000 euróns. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venta i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROC AUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francinaina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescolesgroc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLER MECÀNIC MARCÉ. Reparació d'automòbils, revisions ITV, cavi d'olis, aire condicionat, parxes. Asegra, 25 local 7 Can Valero. 971 254 369

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construc-

ció i reparació. Venta i reparació de grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria. Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

BORSA
IMMOBILIÀRIA

NOU PIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

Directament del promotor, se ven pis a Pollença. 607 209 522

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de fin-

ques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@gran-viobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 566 54. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 626 031 581. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA. Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venta i lloguer ed'immobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

BOTIGUES I
MAGATZEMS

EXPERT. Tota classe d'electrodomèstics, aire condicionat. Mare de Déu de Montserrat, 40. Rafal. 871 948 634. Son Oliva, 3 Tel. 971 498 522

PLANTES I FLORS. Can Pel·lisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara Penya, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i far ratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, juguetes. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor.

666 683 774

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamentesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desembruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s'Arenal. 608 583 305

CONSTRUCCIÓ I
ELECTRICITAT

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCO MUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMA Aire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. bclima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero,30 local 13. 629 905 185

PEP MASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete,6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS Serra-Garau. Garriga,29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

ALUMINIS CONSELL. Persianes mallorquines, metal·listeria en general. Masnou,11 Consell. 971 622 777

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www.By-pass.es,kz 654 036 929

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç,23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llistons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles ... i més. Fusters,36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumini, persianes, cristalleres, oscilobatents, ferro, arrambadors, barreres, ... Son Peretó,4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOLDOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES AMIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers,169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanariassl.com. 971 604 284

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, intalador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yahoo.com.ar 629981 183

MARGERES. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banyes, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS M D 2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan,2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç,180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades,40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satel·lit, telefonia mòbil,aire condicionat,venta d'electrodomèstics. Ariel,12 . Cala d'Or. Tel. 971 657 378

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep,66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I,6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

MIRANDA GYM. Carrer Guasp,58. Plaça Sant Mariño,6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó,80. Ciutat. 971 249 689

PROFESSORADE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma,17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANA SEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor,75 Pol·lença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar,1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXE CATI. Carrer Llaneres,53 Santanyí. 971 653 001

SANDRAMENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antitiques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu,114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom,28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner,43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor,19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

BELLES FORMES. Depilació laser i normal, massatges, tractaments obesitat, tractament contra les rües, manicura... Pizarro,13 Manacor. 971 559 533

L'INFINIT D'UN ESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos,39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL.

Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear,10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó,34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 1 Manacor. 971 554 112

S'AIGONETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana,39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFAEL PROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cèrcol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOANDURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo,9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar,7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers,26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serral·leria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conraders,37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

MEDICINA

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel,26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-A local,12. Peguera. Tel. 971 685 197

info@zahnarzt-peguera.com

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

ANIMA'T. Teràpia i Salut, dolors d'esquena, dolors de les articulacions, amb els aparells d'ANIMA'T ara et pots posar millor i cuidar-te a ca teva fàcil i començar l'alivi a les primeres sessions. Parc,8 Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia,51 Consell. 971 622 579

ESPAITERAPÈUTIC. Doctor Joan Mir, metge de família, màster en sexologia i parella, màster en teràpia de conducta. Estàs satisfet amb la teva relació amb la parella? Pateixes tu o la teva parella alguna trastorn sexual? Pensau separar-vos? Consultau-nos. Font i Monteros,22-1-A Ciutat www.espaiteapeutico.com 971 919 190

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocoma,10 Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar,5 Santanyí. 667 426 972

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

ES RACO DE SES FADES. Massatges, filoteràpia, consultes naturopatia, auriculopuntura. Drenatge linfàtic. Promoció: drenatge reflexològic podal (sis sessions 80 euróns. Drenatge linfàtic (deu sessions 150 euróns). Plaça Jaume I, 6 Llorito. 971 524 478

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell,30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

ROBERT I SEBASTIÀ. Conductes de fibra, aire condicionat. Alber,3 Son Verí Nou. 606 948 889

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de

la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a Llubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a celiacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobològics. www.lacasa-natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, acoïadaments, aniversaris, sopars d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a

sabotigadebuffons.com Vall d'argent, 29 Ciutat. 660 419 673

CONTINENTE LATINO. Menjar sud-americà. Menú a 5 euróns. Cabrera, 11 Manacor. 971 551 729

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó, 34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega, 26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU. Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SONTOREÓ. Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló, 1 Sineu. 971 520 138

CELLER CANNOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes, 3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castelar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2. 971 567 270

CAFETERIA CANALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Cana Xisca, 5 local, 4 Pont d'Inca. 971 422 272

CANLLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València, 37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners, 28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

CANLLERO. Menú diari 8'50. Paelles i porcella rostida per encàrrec. Dissabtes "Cocido madrileño". A partir de les 18'00 Canya i tapa 1'00 euró. Carretera de Manacor, 359 Son Ferriol. 610 679 643

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi, 26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol

Colom, 5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CASSANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLAD'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.llamaviva.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Diverdres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540 005

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CASAPAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor

dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA Menú i 7 eurons, a la carta 12 eurons de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euróns de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 eurons. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta.

Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzineria. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CANA TERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzineria. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

TOT EN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors

i servei domèstic. www.centrodeseleccion.com 971 754 916

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carme, 3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANEE. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa.

sa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzas-mediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols col·leccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 507530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÉS. Complementes de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de cana Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals, 20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ESCOLA DE VOL ES

CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euróns. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeporto-colom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perqueria canina, animals. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

Necessitam comercials, reporters/es...

Bones comissions

971 858 580

estel@premsaforana.cat

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodat, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristòfor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALES. Per a

tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintors, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

COMERCIAL SATÉLITE TV

ADAPTAM ANTENAS COL·LECTIVES TDT

• Porteros Eléctricos
• Antenas T.V. Digitales

Benet Pons i Fàbregues, 6 - 07007 Palma
Tel.: 971 241 733 - Fax: 971 279 529
comercialsatelite@iservicesmail.com

La justícia a Catalunya:

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**